ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΨΥΛΟΓΙΑ

Έτος ΙΓ' • ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2014
Άριθ. Τεύχους 138

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

		Σελίς
01.	Προσκλητήριο Θεολογικοῦ Διαλόγου (π. Β. Θ. Β.)	51
02.	Ὁ Κύριος ὡς πρότυπο Αὐταπαρνήσεως (Ἀρχ. Κ. Λυράκης)	57
03.	Τοῦ πικραμύγδαλου ἡ γεύση... (π. Κων. Καλλιανός)	60
04.	Τί ἔχουν νά μᾶς ποῦν οἱ Πατέρες μας (π. Γεώργιος Χάας)	63
05.	Συγχαρητήρια ἀπό τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπόν μας	65
06.	Ἡ ἀνάγκη ἐξιλέωσης (Νινέττα Βολουδάκη)	66
07.	Πολιτικός ἢ θρησκευτικός Γάμος; (Μαρίνα Διαμαντῆ)	70
08.	Ὁ Ἄθρανος Ἀγάπης καί ἡ Ἰατρική Περίθαλψη (π. Γ. Χάας)	72
09.	Ἕνας διάλογος περί προγαμιαίων σχέσεων (Ἀ. Μυρίλλας)	74
10.	Ἄραγε ἡ Ἱστορία διδάσκει; (Ἰωάννης Χαραλάμπης)	77
11.	Ὁ καυγάς γίνεται γιά τήν Ἐξόδιο Ἀκολουθία (Λ. Μπράνγκ)	81
12.	Ἀποφασίζομεν καί διατάσσομεν (Βασ. Μακρής)	84
13.	Πνευματικοί λόγοι ἑνός πιανίστα (Β. Τσαμπρόπουλος)	87
14.	«Ὁ ἔμπορος τῆς Βενετίας» (Νίκος Τσιρώνης)	89
15.	Τί ἔλεγε ὁ Δάσκαλος γιά τά... κόμματα!	93
16.	Βράβευση τῶν νέων Φοιτητριῶν μας	94
17.	Βιβλιοπαρουσίαση: Ἡ Παιδαγωγική Ἀκαδημία Ρόδου	95

ἐνοριακή ΘΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

('Ι. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)

Ἀσκληπιοῦ 38 (Ἀθήνα) Τ.Κ.106.80

Τηλ.:2103612449 - Fax:2103627037 - e-mail: vasvolou@otenet.gr

www.agnikolaos.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἱ. Ναός Ἁγ. Νικολάου Πευκακίων

ΕΚΔΟΤΗΣ - Διευθυντής Συντάξεως: π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

Καλλιτεχνική Ἐπιμέλεια: Σαπφώ Νίνου

Τυπογραφική Ἐπεξεργασία: Σπῦρος Κροντήρης & Δέσποινα Καρζῆ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Ἰωάννης Ν. Καλιοντζῆς

εἰς Μνήμην τῶν Γονέων καί Ἀδελφῶν του

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

Ἐπιτρέπεται ἡ μέ ὁποιονδήποτε τρόπο ἀναδημοσίευση τῶν ἄρθρων τοῦ τεύχους αὐτοῦ μέ τήν ἀπαραίτητη προϋπόθεση νά ἀναγράφεται στήν ἀναδημοσίευση ἡ πηγή προελεύσεώς τους καθώς καί ὁλόκληρο τό ὄνομα τοῦ συντάκτου τους καί ὄχι μόνο τά ἀρχικά του, μέ τά ὁποῖα τυχόν δημοσιεύονται τά ἄρθρα στό περιοδικό μας.

ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΜΕΤΑΞΥ ΠΙΣΤΩΝ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Εἰλικρινά λυπήθηκα διαβάζοντας κάποιους σχολιασμούς τοῦ ἄρθρου μου «**Τό νέο ἔτος θά εἶναι χρόνος ἡμερολογίου ἤ ἑορτολογίου;**», πού δημοσιεύθηκε στό Ἐνοριακό μας Περιοδικό «**Ἐνοριακή Εὐλογία**» (τόν Ἰανουάριο 2014, **τεῦχος 137**).

Οἱ σχολιασμοί προέρχονται ἀπό πιστούς ἀνθρώπους πού ἀκολουθοῦν, ὅμως, τό Ἀρχαῖο (Ἰουλιανό) ἡμερολόγιο καί ὡς ἐκ τούτου ἡ εὐαισθησία τους σέ κάποιες λέξεις, τούς ἀφαίρεσε τήν ψυχραιμία νά ἀξιοποιήσουν τό περιεχόμενο καί κυρίως, τό μήνυμα καί τόν σκοπό τοῦ ἄρθρου μου.

Σκοπός τοῦ ἄρθρου δέν ἦταν νά ὑποτιμήση οὔτε νά προσβάλη τούς ἀνθρώπους τοῦ Ἀρχαίου Ἡμερολογίου (τό ἀποκαλῶ ἔτσι γιά μιά νέα ἀρχή, ἀφοῦ ὁ προσδιορισμός Παλαιοημερολογῖται ἔχει φορτισθεῖ ἀρνητικά). Κάθε ἄλλο: Ἡ πορεία κάθε ἀνθρώπου εἶναι σεβαστή καί Κριτής ὅλων μας ὁ Θεός «ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ». Ἀντιθέτως, μάλιστα, ἐτόνισα ὅτι πρόκειται περί «πιστῶν ἀνθρώπων». Ὡστόσο ἡ φράση μου «ἔκαμαν ἀπό τοῦ 1924 Σχῖσμα, στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος» ἦταν ἐκείνη πού πυροδότησε τήν ἀντίδραση καί ἀγανάκτησή τους.

Θεωρῶ, λοιπόν, ὅτι ἀπαιτοῦνται ἐκ μέρους μου μερικές ἐξηγήσεις, ὥστε ἀφ' ἑνός μέν νά κατανοηθῆ τό πνεῦμα ἀλλά καί τό γράμμα τοῦ κειμένου μου καί, ἀφ' ἑτέρου, νά τεθοῦν οἱ προϋποθέσεις γιά τή συνέχιση ἑνός γόνιμου διαλόγου μεταξύ μας, κάτι πού ἦταν ἀρχική ἐπιδίωξή μου, δεδομένου ὅτι τά τελευταῖα χρόνια ἔχω γνωρίσει κάποιους ἀξιόλογους ἀνθρώπους τοῦ Ἀρχαίου Ἡμερολογίου, οἱ ὁποῖοι θέλουν ἕνα γνήσιο θεολογικό διάλογο καί ὄχι ἁπλουστεύσεις καί ἄσχετους συσχετισμούς.

Ἐν πρώτοις, θέλω νά διευκρινήσω ὅτι οἱ ἐξηγήσεις πού θά καταθέσω δέν ἀποσκοποῦν μόνο στό νά διασαφηνίσουν κάποια ἐπίμαχα σημεῖα τοῦ συγκεκριμένου ἄρθρου μου, ἀλλά καί νά ὑποδείξουν τήν θεματολογία πού ἀπαιτεῖται, ὥστε ἕνας διάλογος μεταξύ πιστῶν τοῦ Ἀρχαίου καί τοῦ Νέου Ἡμερολογίου νά ἐλπίζη σέ κάποια θετικά ἀποτελέσματα.

Σημειώνω, λοιπόν, ὅτι:

Ἡ ἐπίμαχη παράγραφος τοῦ ἄρθρου μου, πού προκάλεσε τίς περισσότερες ἀντιδράσεις: «*Πρέπει νά μᾶς προβληματίση τό γεγονός ὅτι τό Ἡμερολόγιο –ἀπό πλευρᾶς ὀπαδῶν– ὑπερισχύει τοῦ Ἑορτολογίου, ἀφοῦ ἀκόμη καί πιστοί ἄνθρωποι ἔκαμαν ἀπό τοῦ 1924 Σχῖσμα στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀναγνωρίσαντες ψευδῶς ὡς πατέρα τοῦ Ἡμερολογίου τούς Ἁγίους Πατέρας(!), ἀντί τοῦ πραγματικοῦ του πατέρα, πού εἶναι ὁ εἰδωλολάτρης Ἰούλιος Καίσαρας!*» **περιγράφει μιά ἱστορική πραγματικότητα**, ἕνα ἀδιαμφισβήτητο ἱστορικό γεγονός. Ποιός ἄραγε, ἀμφιβάλλει ὅτι ὑπάρχει μέσα στήν Πατρίδα μας ἀπό τό 1924 Σχῖσμα μεταξύ πιστῶν ἀνθρώπων μόνο καί μόνο ἐπειδή ἀκολουθοῦν διαφορετικά Ἡμερολόγια;

Ποιός, ἐπίσης, ἀμφισβητεῖ πλέον μετά τά τόσα χρόνια τοῦ Σχίσματος, ὅτι ἀποκλειστική αἰτία του (καί ὄχι ἁπλῆ ἀφορμή) ὑπῆρξε ἡ ἀλλαγή τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους; Ὅλα ὅσα προσετέθησαν ἐκ τῶν ὑστέρων χρειάζονται πολλή καί σοβαρή συζήτηση γιατί υἱοθετήθηκαν μέ βιασύνη ἀπό ὅσους τά ἀποδέχθηκαν, χωρίς βαθειά θεολογική καί ἱστορική ἐξέταση.

Ἡ ἀλήθεια, πού πρέπει ἀπό ὅλους μας νά γίνη ἀποδεκτή, εἶναι πώς ἄν δέν γινόταν ἡ ἀλλαγή τοῦ Ἡμερολογίου, δέν ἐπρόκειτο ποτέ νά γίνη ἐκκλησιαστικό Σχῖσμα, ἀσχέτως τῶν οἰκουμενιστικῶν καινοτομιῶν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων προβαλλομένη θεολογική ἐπιχειρηματολογία ἐνισχύει τούς ἰσχυρισμούς μου, ὅτι **τό Σχῖσμα ἔγινε ἀποκλειστικά γιά τό Ἡμερολόγιο,** κάτι πού σήμερα οἱ τοῦ Ἀρχαίου Ἡμερολογίου τό ἀρνοῦνται, παρ' ὅτι ἐξακολουθοῦν νά τό ἀποκαλοῦν «**Πάτριον**», δίδοντάς του μέ αὐτόν τόν προσδιορισμό ἱερές προεκτάσεις.

Ἕνα εἶναι βέβαιο. Ὅτι μέ τήν ἀποχώρηση ἐκλεκτῶν πιστῶν ἀπό τήν «Θείαν Παρεμβολήν Παρατάξεως Κυρίου», ἀφ' ἑνός μέν ἀποδυναμώθηκε ἡ μάχιμη μερίδα τοῦ Πιστοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ καί ἀφ' ἑτέρου, οἱ ἀποχωρήσαντες διεσπάσθησαν καί αὐτοί σέ πολλές καί –κατά καιρούς– ἀντιμαχόμενες μερίδες, μέ ἀποτέλεσμα νά γίνουμε ὅλοι ἐπίχαρμα τοῦ διαβόλου!

Σήμερα, πού ὁ ἀποχριστιανισμός τῆς Πατρίδος μας βρίσκεται σέ ὁριακό σημεῖο καί ἀπειλεῖται μέ ἀφανισμό ἡ Ὀρθόδοξη Ἑλλάδα, ἔχουμε χρέος ὅλοι νά στραφοῦμε στό οὐσιῶδες καί ἀπό κοινοῦ, μέ φόβο Θεοῦ νά μελετήσουμε, νά συζητήσουμε καί νά συμφωνήσουμε

κινούμενοι ἐπάνω σέ ἕνα βασικό ἄξονα. Νά συμφωνήσουμε, δηλαδή, ὅτι ὑπάρχει **οὐσιώδης διαφορά μεταξύ τῶν ἀμετακινήτων Ὀρθοδόξων Δογμάτων** (πού ὅλοι οἱ πιστοί ἔχουμε χρέος νά προασπισθοῦμε μέχρι θανάτου) **καί τῶν, τυχόν, προσωπικῶν ἤ Ποιμαντικῶν ἁμαρτιῶν τῶν Ἐπισκόπων ἤ τῶν Προκαθημένων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.** Αὐτό τό σημεῖο εἶναι καίριο ἀλλά ἀγνοήθηκε μέχρι σήμερα καί γι' αὐτό τά ἀποτελέσματα ἦταν ἕνας ἀσταμάτητος κατακερματισμός τοῦ Σώματος τῶν Πιστῶν.

Γιά νά μήν παρεξηγηθῶ ὅτι ἐπιχειρῶ σκόπιμες ἁπλουστεύσεις, δηλώνω ἀπερίφραστα ὅτι **ὅλες σχεδόν οἱ αἰτιάσεις τῶν ἀκολουθούντων τό Ἀρχαῖο Ἡμερολόγιο κατά τῶν καινοτομιῶν τῶν Οἰκουμενιστῶν Ἐπισκόπων τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἀληθεύουν.** Ἐξ ἄλλου, αὐτές, ἀλλά καί πολύ περισσότερες ἐκκλησιολογικές καί ποιμαντικές ἐκτροπές Νεοημερολογιτῶν ἔχουν κατακεραυνώσει κορυφαῖοι ἐκπρόσωποι τοῦ Νέου Ἡμερολογίου μέ ἐπικεφαλῆς τόν Ἅγιο Ἰουστῖνον Πόποβιτς καί τόν π. Ἐπιφάνιον Θεοδωρόπουλον. Δέν μπορεῖ, φερ' εἰπεῖν, κανείς νά ἀρνηθῆ ὅτι παραμένει μέχρι σήμερα ἀσυναγώνιστος ὁ ἔλεγχος, πού δημόσια ἄσκησε ὁ π. Ἐπιφάνιος κατά τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου καί συνάμα δίδει καί τό Ὀρθόδοξο στῖγμα, ἀλλά καί τό ἔναυσμα γιά νά ἀρχίση καί μιά ἄλλη συζήτηση –ἐξόχως ἐπείγουσα στίς μέρες μας– περί τοῦ ὅτι **κανένα Πατριαρχεῖο δέν ἔχει πρωτεῖο Ἐξουσίας ἐπί τῆς Καθολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας!**

Ἐπίσης, κανείς, νομίζω, δέν μπορεῖ νά ἀρνηθῆ ὅτι ἡ Δογματική τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι πλήρης καί γι' αὐτό δέν ἐπιδέχεται προσθῆκες καί συμπληρώσεις. Ἡ Δογματική τῆς Ἐκκλησίας μας ἑρμηνεύεται μέ τό Πνεῦμα τῶν Ἁγίων μας στή διαλεκτική γλῶσσα κάθε ἐποχῆς **ἀλλά δέν ἀλλοιώνεται οὔτε τροποποιεῖται.**

Συνεπῶς, πρέπει νά ἐξαιρεθῆ ἀπό ἕνα μελλοντικό διάλογο μεταξύ πιστῶν διαφορετικῶν Ἡμερολογίων ὅλος ὁ κατάλογος τῶν αἰτιάσεων ἐκείνων πού θεμελιώνονται στήν θεολογικά σαθρή βάση ὅτι οἱ Οἰκουμενιστικές συμπεριφορές (συμπροσευχές μέ ἑτεροδόξους καί ἀλλοθρήσκους καί ἄλλες φαιδρές καί μέ πολιτικές σκοπιμότητες ἐνεργούμενες ἀσχήμιες καί ἀθεοφοβίες) Ἐπισκόπων ἤ Προκαθημένων Ἐκκλησιῶν μεταδίδουν αἵρεση καί σέ συλλειτουργούς τους! Οἱ ὁμόδοξοι συλλειτουργοί μετέχουν στήν Θεία Λειτουργία, δέν μετέχουν ὁ ἕνας στήν ψυχή καί στήν συνείδηση τοῦ ἄλλου.

Καί –πολύ περισσότερο– δέν μεταδίδουν αἵρεση ὁ ἕνας στόν ἄλλον, ἐπειδή κάποιος ἀπό τούς δύο συμπροσευχήθηκε ἤ συλλειτούργησε μέ αἱρετικούς.

Ἡ αἵρεση δέν μεταδίδεται στήν Ἐκκλησία, οὔτε μεταδίδεται σέ πιστούς Ὀρθοδόξους Κληρικούς μέ φρόνημα καί βιοτή κατά πάντα ἐναρμονισμένα μέ τήν «Πίστιν τῶν Ὀρθοδόξων», ἡ ὁποία «τήν Οἰκουμένην ἐστήριξεν».

Ἡ αἵρεση δέν εἶναι ἴωση, εἶναι οἰκείωση τῆς πλάνης. Οἰκειοποιοῦνται τήν πλάνη ὅσοι Ἐπίσκοποι ἤ καί Πρεσβύτεροι συμπλέουν καί συμπροσεύχονται ἤ καί συγκοινωνοῦν μέ αἱρετικούς ἀλλά δέν μεταδίδουν, **οὔτε ἔχουν δικαίωμα καί δυνατότητα νά μεταδώσουν τήν αἵρεσή τους στούς πιστούς Κληρικούς** μέ τούς ὁποίους Ὀρθοδόξως συλλειτουργοῦν.

Ἐάν πιστεύσουμε ὅτι ἡ αἵρεση ἔχει τέτοια καταλυτική δύναμη νά στερῆ τήν Ἱερωσύνη καί ἐκείνων τῶν πιστῶν ἁγιοπατερικῶν Κληρικῶν πού ἁπλῶς συλλειτουργοῦν λόγῳ τῶν λειτουργικῶν τους ὑποχρεώσεων μέ συγκοινωνούς αἱρετικῶν, τότε δέν θά ἐχρειάζετο νά καθαιρεθοῦν οὔτε οἱ αἱρετικοί, ἀφοῦ ἡ αἵρεσή τους μεταδίδει τήν καθαίρεση ἀκόμη καί στούς κοινωνούς τῶν κοινωνούντων, ἔστω καί ἄν οἱ κοινωνοί αὐτοί εἶναι παντελῶς ἀθῶοι καί καταδικάζουν μετά βδελυγμίας τήν αἵρεση!

Ἔτσι ἐξηγεῖται τό γιατί δέν ἔγιναν Σχίσματα μεταξύ τῶν Πιστῶν Ὀρθοδόξων ἀνά τούς αἰῶνες, παρ' ὅτι κατά διαστήματα ὑπῆρξαν ὄχι μόνο Ἐπίσκοποι συλλειτουργοί αἱρετικῶν ἤ αἱρετιζόντων ἀλλά καί Μάγοι Ἐπίσκοποι, δηλαδή Δαιμονολάτρες!

Ἡ μετάδοση τῆς αἱρέσεως δέν εἶναι μαγική ὑπόθεση ἤ κολλητική. Ἡ μετάδοση τῆς αἱρέσεως **εἶναι συνειδητή ἀποδοχή τῆς πλάνης** καί, γιά νά μιλήσουμε μέ εἰλικρίνεια, αὐτό συνέβαινε στό παρελθόν. Σήμερα, μετά τίς ἐξονυχιστικές ἀναλύσεις τῶν Ἁγ. Πατέρων, ὅσοι Ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι συμπλέουν ἤ καί υἱοθετοῦν τίς αἱρέσεις (βαπτίζοντάς τις, μάλιστα, ἐκδοχές τῆς Ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας!), τό πράττουν, ὄχι γιατί θεωροῦν τίς αἱρέσεις ἀνώτερες τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλά γιατί ἁπλούστατα **δέν πιστεύουν κἂν οὔτε στήν Ὕπαρξη Συγκεκριμένου Θεοῦ!** Ὑπηρετοῦν ἁπλῶς ὡς Κληρικοί–Πρίγκιπες τήν δόλια τακτική τῆς χειραγωγήσεως πιστῶν ἀνθρώπων στήν παγκοσμιοποιημένη δαιμονική τακτική τῆς ἐπιβεβλημένης Ὑποκειμενικότητος!

Πόσοι αἰῶνες εἶχαν περάσει ἀπό τῆς καταδίκης τοῦ Ἀρειανισμοῦ

καί, ὑπῆρχαν ἀκόμη πυρῆνες Κληρικῶν, Πρεσβυτέρων καί Ἐπισκόπων, πού κρυφά ἐξακολουθοῦσαν νά πιστεύουν τήν Ἀρειανική πλάνη καί ὅμως συνυπῆρχαν μέ τούς Ὀρθοδόξους;

Πολλάκις συλλειτουργοῦσαν μέ Ὀρθοδόξους γιατί ἦταν ἀδύνατον νά ἐξιχνιασθῆ ἡ προέλευση καί ἡ συναναστροφή τοῦ καθενός, ἀλλά καί γιατί λειτουργικές ὑποχρεώσεις τῶν Πρεσβυτέρων δέν τούς ἐπέτρεπαν νά ἀποφύγουν τό συλλείτουργο μέ τόν Ἐπίσκοπό τους, ἄν καί ἐγνώριζαν ὅτι αὐτός ἐρωτοτροπεῖ μέ τούς Ἀρειανούς.

Ἡ πλέον, ὅμως, κραυγαλέα ἀπόδειξη τοῦ ὅτι ἡ αἵρεση δέν εἶναι μεταδοτική, δίδεται ἀπό τήν Σύνοδο τῆς Φερράρας. Πόσο διάστημα προηγήθηκε τῆς τελικῆς ἀρνήσεως τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ νά ἑνωθῆ ἡ Ὀρθοδοξία μέ τήν Παπική πλάνη; Πόσοι Ἐπίσκοποι, ὁ ἕνας μετά τόν ἄλλον ὑπέκυπταν στήν Παπική αἵρεση; Πόσες συναλλαγές μεταξύ Ἐπισκόπων καί Πάπα καί, ὅμως, κανένα Σχῖσμα μεταξύ τῶν Ὀρθοδόξων! Γιατί ἔγινε αὐτό καί ὄχι ἕνα Σχῖσμα τοῦ Ἁγ. Μάρκου; Διότι **Πίστη τῆς Ἐκκλησίας μας καί τῶν πιστῶν Της** ἦταν καί εἶναι, πώς δέν μολύνεται ὁ Πιστός ἀπό κανέναν, ἄν ὁ πιστός δέν υἱοθετήση «ἐξ ὅλης ψυχῆς καί καρδίας καί διανοίας καί ἰσχύος του» τήν πνευματική μόλυνση τῆς αἱρέσεως, ἀρκεῖ νά μή διασπάση τήν ἑνότητα τοῦ Σώματος καί διαχωρίση τόν ἑαυτό του ἀπό τήν Ἀποστολική Διαδοχή τοῦ Σώματος τῶν Ἐπισκόπων, πού ἔχουν, ἀπό τόν Ἅγιο Ἰάκωβο τόν Ἀδελφόθεον, ἀδιάκοπη καί ἀδιατάρακτη Ἑνότητα μεταξύ τους.

Ἄν τότε εἶχε δημιουργήσει Σχῖσμα ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, ἡ περιπέτεια πού θά ἐγνώριζε ἡ Ἐκκλησία μας θά εἶχε ἀπρόβλεπτες συνέπειες καί, ἀσφαλῶς, δέν εἶναι καθόλου βέβαιον ἄν θά ἦσαν οἱ Πατέρες μας εἰς θέσιν νά μᾶς μεταλαμπαδεύσουν μέχρι σήμερα ἀκεραία τήν Ὀρθόδοξη Πίστη μέσα σέ δύνη Σχισμάτων, ὅπως δέν κατόρθωσαν νά τήν μεταλαμπαδεύσουν στούς ἀπογόνους τους καί οἱ πατέρες ἄλλων λαῶν (ὅπως τῆς Κίνας, τῆς Ἰνδίας κ.ἄ.), παρ' ὅτι δέν ἐγνώρισε αὐτή τήν περιπέτεια ἡ Ἐκκλησία!

Ἐάν ἕνας καί μόνος ἀληθινός Ἐπίσκοπος, ὁ ἅγιος Μᾶρκος, μέ τήν Ἀλήθεια Χριστός κατώρθωσε νά ἀποτρέψη τή συγχώνευση τῆς Ὀρθοδοξίας μέ τήν πλάνη, ἄν καί ἔμεινε «τῆς Πίστεως Μονομάχος», εἶναι δυνατόν ἐμεῖς νά ἀμφιβάλουμε ὅτι θά διατηρηθῆ καί σήμερα ἡ Ὀρθοδοξία μας ἀλώβητη, ἀφοῦ ὑπάρχουν στίς μέρες μας πολλοί περισσότεροι τοῦ ἑνός Ἐπίσκοποι τῆς Ἀληθείας καί ἀγωνισταί Κληρικοί καί λαϊκοί προασπιστές Της;

Μποροῦμε, ἄραγε, νά λησμονήσουμε ὅτι πρό τῆς Ἁλώσεως τῆς Βασιλευούσης ἔγινε πραγματικό καί ὁλοκληρωτικό συλλείτουργο Ὀρθοδόξων καί Παπικῶν καί, μάλιστα, στήν Ἁγία Τράπεζα τῆς Ἁγίας Σοφίας ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος(!) καί, παρά ταῦτα, δέν ἔγινε Σχῖσμα πιστῶν. Δόθηκε μέν ὡς ἐπιτίμιο τοῦ Θεοῦ ἡ Ἅλωση τῆς Πόλεως τῶν πόλεων, ἀλλά τό Σῶμα τῶν Πιστῶν ἔμεινε ἑνιαῖο καί ἀρραγές. Γι' αὐτό καί ἄντεξε τό Γένος μας στήν 400χρονη δουλεία καί διατήρησε ἀλώβητη τήν Πίστη του.

Ἄν μετά τό ἀνοσιούργημα τοῦ συλλείτουργου τῆς Ἁγιά Σοφιᾶς δέν ἔγινε Σχῖσμα, ποιός πραγματικά πιστός νομιμοποιεῖται νά τολμήση κάτι τέτοιο, ἔχοντας, μάλιστα, τό κουράγιο νά ἐπιστρατεύη καί θεολογικά ἐπιχειρήματα;

Πόσοι ἅγιοι Πατέρες ἀνεδείχθησαν μετά τήν Ἅλωση; Καί, ὅμως, κανείς ἀπό αὐτούς δέν κατηγόρησε τούς χριστιανούς τῆς Ἁλώσεως ἐπειδή δέν ἔκαμαν Σχῖσμα, γιατί ἐγνώριζαν πολύ καλά οἱ Πατέρες μας ὅτι ὅλα τά Σχίσματα ἔγιναν ἀπό αἱρετικούς καί γι' αὐτό κανένα ἀπό αὐτά δέν ἔχει δικαιωθεῖ καθ' ὅλη τήν 2000ετῆ Ἐκκλησιαστική μας Ἱστορία!

Ἀπευθύνουμε, λοιπόν, μέ ἀνυπόκριτη ἀγάπη τό Προσκλητήριό μας γιά πραγματικό Θεολογικό Διάλογο μεταξύ Πιστῶν, Κληρικῶν καί Λαϊκῶν τοῦ Ἀρχαίου καί τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ὅπως ἦταν καί ὁ ἀρχικός στόχος τοῦ προηγουμένου ἄρθρου μας.

Δέν ἔχουμε τήν μωρία νά πιστεύουμε ὅτι μέ αὐτόν τόν Διάλογο Ἀληθείας ἐλπίζουμε νά ἐπιτύχουμε περισσότερα ἀπό ὅσα ἐπέτυχαν προγενέστεροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, μέ κορυφαῖον τόν π. Ἐπιφάνιον Θεοδωρόπουλον. Δέν ἔχουμε τόση μωρία ὥστε νά τό ἐλπίζουμε στηριζόμενοι στίς δυνατότητές μας, οἱ ὁποῖες καί χωρίς τήν χρήση ταπεινολογίας εἶναι μηδαμινές. Ἐλπίζουμε, ὅμως, σέ κατά Θεόν ἀποτελέσματα τοῦ προκηρυσσομένου Διαλόγου στηριζόμενοι στήν προεργασία πού ἔκαμε ὁ νέος «Μονομάχος (κατά τήν ἁγιοπνευματική ποιότητα) τῆς Πίστεως», μακαριστός Ἀρχιμανδρίτης Μᾶρκος Μανώλης, ἀλλά καί στήν πνευματική ποιότητα καί νηφαλιότητα πολλῶν πιστῶν τοῦ Ἀρχαίου Ἡμερολογίου, κάποιοι ἀπό τούς ὁποίους μαθήτευσαν πλησίον τοῦ συγχρόνου Ἁγίου μας, Πατρός Ἰουστίνου Πόποβιτς!

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΩΣ ΠΡΟΤΥΠΟ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΕΩΣ

Ο Κύριος ἔδωσε παράδειγμα βιώσεως τῆς αὐταπάρνησης. Καί αὐτό, γιατί ὁλόκληρη ἡ ἐπίγεια ζωή τοῦ Ἰησοῦ ἦταν μιά διαρκής ὑπακοή στό θέλημα τοῦ ἐπουράνιου Πατέρα Του. Ἀπό τά χρόνια τῆς Π. Διαθήκης ὁ Προφητάναξ Δαβίδ σέ μεσσιακό του ψαλμό διακήρυξε ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου: «Νά ἔρχομαι νά τεθῶ στίς διαταγές Σου. Ἠθέλησα καί ἀποφάσισα νά ἐκτελέσω τό θέλημά Σου, ὦ Θεέ μου. Ἐπόθησα τό Νόμο Σου τόσο πολύ, ὥστε τόν φέρω μέσα στά σπλάχνα μου, γιά νά ἐμπνέει καί κινεῖ ὅλη μου τήν ὕπαρξη».[1]

Σ' ὁλόκληρη τήν ἐπίγεια ζωή Του ὁ Κύριος Ἰησοῦς τό θέλημα τοῦ Πατρός Του ζητοῦσε νά ἐκτελεῖ. Ὁ Ἴδιος ὁμολογοῦσε: «Δέν ζητῶ τό θέλημα μου, ἀλλά τό θέλημα τοῦ Πατέρα μου, ὁ Ὁποῖος μέ ἔστειλε στόν κόσμο καί ὁ Ὁποῖος εἶναι σ' ὅλα δίκαιος».[2]

Καί ὅταν οἱ Μαθητές Του, ἀφοῦ ἐπέστρεψαν ἀπό τήν κώμη τῶν Σαμαρειτῶν στό φρέαρ τοῦ Ἰακώβ κοντά στό Σιχάρ, ἔφεραν λίγα τρόφιμα γιά νά φάγουν μαζί Του, ἄν καί ἦταν κατάκοπος, τούς ἀπάντησε: «Δικό Μου φαγητό, τό ὁποῖο μέ χορταίνει καί μέ τρέφει εἶναι νά κάνω πάντοτε τό θέλημα Ἐκείνου, πού μέ ἀπέστειλε στόν κόσμο, καί νά ὁλοκληρώσω τό ἔργο Του, τό ὁποῖο εἶναι ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Καί τό θερμό ἐνδιαφέρον μου γιά τό ἔργο αὐτό μέ ἀπορρόφησε ὁλόκληρο τώρα, πού πρόκειται νά ἔλθουν ἐδῶ οἱ Σαμαρεῖτες καί Μοῦ ἔκοψε κάθε ὄρεξη πού προέρχεται ἀπό τή φυσική πεῖνα».[3]

Στόν κῆπο δέ τῆς Γεθσημανῆ ἡ αὐταπάρνηση τοῦ Κυρίου κορυφώθηκε καί ἀνυψώθηκε σέ ἀνυπέρβλητο ὕψος. Προσευχόμενος ἐκεῖ ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ἔλεγε: «Πατέρα μου, ἐάν εἶναι θέλημα Σου νά ἀπομακρύνεις τό ποτήριο αὐτό τοῦ θανάτου ἀπό ἐμένα, ἀπομάκρυνε το, ἀλλ' ὅμως ὄχι νά γίνει ἐκεῖνο τό ὁποῖο ἐξ αἰτίας τῆς φυσικῆς ἀποστροφῆς πρό τό θάνατο ἡ ἀνθρώπινη φύση μου θέλει, ἀλλά ἐκεῖνο τό ὁποῖο θέλεις Ἐσύ».

Ὁ Κύριος στόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ δέν ἀρνεῖται οὔτε πρός στιγμή νά συντελέσει στήν σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητας. Ζητεῖ μόνο, ἐάν, ἐκτός ἀπό τόν σταυρό, ὁ Πατήρ Του, μέ τήν ἀπεριόριστη δύναμη καί σοφία Του, θά μποροῦσε νά βρεῖ καί ἄλλο μέσο συνδιαλλαγῆς.

Ἐπιπλέον, ὅταν ὁ Κύριος λέει «τό θέλημά μου», ἐννοεῖ τό θέλημα τῆς τέλειας ἀνθρώπινης φύσης Του, ἡ ὁποία δέν ἤθελε τόν θάνατο. Διότι

ὁ θάνατος εἶναι ὁ πικρός καρπός τῆς ἁμαρτίας, μέ τήν ὁποία ὁ Κύριος δέν εἶχε καμιά σχέση. Τό θέλημα ὅμως αὐτό τῆς ἀνθρώπινης φύσης Του, τό ὑποτάσσει στό θέλημα τοῦ Πατέρα Του. Γι' αὐτό καί συνέχισε στήν προσευχή Του: Ἐφ' ὅσον ὅμως τό δικό Σου θέλημα, Πατέρα μου, εἶναι νά θυσιασθῶ, χωρίς καμιά ἀντίρρηση ὑποτάσσομαι στό θέλημα Σου».

Σ' αὐτά ἀκριβῶς τά λόγια τοῦ Κυρίου ἔγκειται τό νόημα τῆς θυσίας. Ὑποτάσσεται ἀδιαμαρτύρητα στό θέλημα τοῦ Πατέρα Του. Ἔτσι, μόνο ὅταν πραγματοποίησε πλήρως καί τελείως τό θέλημα τοῦ Πατρός Του, ἀναφώνησε: «Τετέλεσται» (Ἰω. ΙΒ' 30). Δηλαδή, τώρα πλέον ὅλα τελείωσαν. Ὅλες οἱ προφητεῖες ἐκπληρώθηκαν. Τό ἔργο Μου ἔλαβε αἴσιο πέρας, καί ὅσα ἔπρεπε νά πάθω, τελείωσαν καί ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων ἐξασφαλίσθηκε πλήρως.

Ἀλλά ὁ Κύριος σήκωσε τόν σταυρό τῆς αὐταπάρνησης καί τῆς μέχρι θανάτου ὑπακοῆς στό θέλημα τοῦ οὐρανίου Πατρός Του, ἀφήνοντας ἔτσι ὑπόδειγμα τέλειας αὐταπάρνησης καί στόν κάθε ἄνθρωπο. Διότι ὅλο τό ἀνθρώπινο Γένος μετά τό προπατορικό ἁμάρτημα ρέπει πρός τήν ἁμαρτία καί τήν ἀπομάκρυνση ἀπό τόν Θεό καί τό ἅγιο θέλημα Του. Αὐτήν ἐξ ἄλλου τήν πραγματικότητα –πού βιώνει κάθε μεταπτωτικός ἄνθρωπος– διαπιστώνοντας καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος μέ τραγικότητα παρουσιάζει στήν πρός Ρωμαίους ἐπιστολή του, ὅταν γράφει:

«Βλέπω νά κυριαρχεῖ ἄλλος νόμος καί ἄλλη δύναμη στά μέλη μου, ὁ νόμος καί ἡ δύναμη τῆς ἁμαρτίας. Αὐτός δέ ὁ νόμος ἐναντιώνεται καί μάχεται σέ ὅσα ὁ νοῦς μου καί ἡ συνείδηση μου ἀναγνωρίζουν ὡς νόμο ὀρθό, καί μέ κάνει δοῦλο αἰχμάλωτο στό νόμο τῆς ἁμαρτίας, πού κυριαρχεῖ στά μέλη μου».[5] Καί «εἶμαι σκλάβος τῆς ἁμαρτίας, διότι ἐκεῖνο πού ἐκτελῶ, τό ἐκτελῶ τυφλά, μεθυσμένος ἀπό τό πάθος, χωρίς νά ξέρω τί πράττω. Διότι δέν πράττω ἐκεῖνο, τό ὁποῖο μέ τό βάθος τῆς καρδιᾶς μου θέλω, ἀλλ' ἐκεῖνο πού μισῶ, ὅταν δέν εἶμαι σκοτισμένος ἀπό τό πάθος, αὐτό πράττω».[6]

Αὐτή λοιπόν ἡ δύναμη τῆς ἁμαρτίας ὑπάρχει στό ἐσωτερικό τοῦ ἀνθρώπου, πού τόν σπρώχνει πρός τό κακό. Γι' αὐτό πρέπει νά κηρύξει πόλεμο ἀμείλικτο καί ὁλοκληρωτικό πρός ὅ,τι κατώτερο καί διεφθαρμένο κυριαρχεῖ μέσα του, ἤ κινεῖται δραστήρια καί ὕπουλα γιά νά κυριαρχήσει. Ναί. Ἡ ἁμαρτωλότητα τῆς ἀνθρώπινης φύσης μᾶς ὁδηγεῖ στό ὅτι καί μεῖς χρεωστοῦμε. Χρεωστοῦμε μῖσος πρός τόν κακό ἄνθρωπο, τόν ὑπάνθρωπο, τόν κτηνάνθρωπο, πού φέρομε ἐντός μας. Ὁ κακός ἑαυτός μας πρέπει νά πεθάνει. Καί αὐτό συνιστᾶ τή δική μας αὐταπάρνηση.

Βέβαια, ἡ αυταπάρνηση αὐτή, ὅπως τήν νομοθετεῖ καί τήν θέλει ὁ Χριστός, εἶναι δύσκολη ὑπόθεση. Νά λές ὄχι στόν ἑαυτό σου. Νά

πολεμᾶς τόν ἑαυτό σου! Νά ἐπιπλήττεις τόν ἑαυτό σου! Νά τιμωρεῖς τόν ἑαυτό σου! Νά σταυρώνεις τόν ἑαυτό σου! Εἶναι μαρτυρικό αὐτό. Στοιχίζει, θά στοιχίσει στό σῶμα μας, τό ὁποῖο διαρκῶς ζητεῖ τήν ἄνεση, τό τερπνό καί εὐχάριστο, τό ἡδύ. Θά στοιχίσει καί στήν ψυχή μας τήν ἐγωΐστρια, ἡ ὁποία ὅλα τά θέλει δικά της καί ἐπιδιώκει νά ἐπιδεικνύεται, νά θαυμάζεται, νά χειροκροτεῖται. Θά μᾶς στοιχίζει ἡ αὐταπάρνηση. Ἐν τούτοις ἐμεῖς ἄκαμπτοι, ἀποφασιστικοί ὡς πολέμαρχοι μέ τήν σπάθη διαρκῶς θά πρέπει νά θανατώνουμε κάθε σκίρτημα ἁμαρτωλό τοῦ σώματος καί τῆς ψυχῆς μας.

Γι' αὐτό ὀφείλει ὁ ἄνθρωπος νά καταβάλει ὅλες τίς δυνάμεις καί τίς προσπάθειές του. Τό ἀσφαλέστερο μέσο πρός ἐπίτευξη τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ εἶναι νά σκέπτεται καί νά μελετᾶ ὅσο τό δυνατό συχνότερα τό σταυρικό Πάθος τοῦ Κυρίου. Ὅσο περισσότερο θά ἐκτιμᾶ αὐτό, τόσο περισσότερο θά περιφρονεῖ τόν κακό ἑαυτό του καί τόν κόσμο. Καί ὅσο περισσότερο θεωρεῖ καί συναισθάνεται τά παθήματα τά ὁποῖα ὑπέφερε ὁ θεῖος Λυτρωτής, τόσο λιγότερο θά διατίθεται εὐμενῶς πρός τόν κακό ἑαυτό του καί τόν κόσμο.

Ναί. Εἶναι ἀπαραίτητο κάθε ἄνθρωπος νά διακόψει ὁριστικά κάθε σχέση μέ τόν κακό ἑαυτό του. Νά συμμορφωθεῖ πρός τό παράδειγμα τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ. Νά σηκώσει τόν σταυρό του. Νά γίνει καί αὐτός σταυροφόρος, ὅπως ὁ Κύριος. Νά ὑποτάσσει τό θέλημά του στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Δέν πρέπει ποτέ νά λέει: Αὐτό εἶναι βαρύ, ἀλλά πρέπει νά τό βαστάσω, διότι δέν μπορῶ νά κάνω διαφορετικά. Ἀλλά νά λέει: Αὐτό εἶναι βαρύ, ἀλλά θά τό βαστάσω, διότι ἀπό αὐτό θά προέλθει ἡ ἀπελευθέρωσή μου ἀπό τήν ἁμαρτία, καί τότε θά αἰσθανθῶ εὐτυχής.

Ἀρχιμ. Καλλίστρατος Ν. Λυράκης
Ἱεροκήρυκας Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

1. «Ἰδού ἥκω... τοῦ ποιῆσαι τό θέλημα σου ὁ Θεός, ἠβουλήθην καί τόν νόμον σου ἐν μέσῳ τῆς καρδίας μου» (Ψαλμ. ΛΒ' 8).

2. «Οὐ ζητῶ τό θέλημα τόν ἐμόν, ἀλλά τό θέλημα τοῦ πέμψαντός με Πατρός» (Ἰω. Ε' 20).

3. «Ἐμόν βρῶμα ἐστιν, ἵνα ποιῶ τό θέλημα τοῦ πέμψαντός με καί τελειώσω αὐτοῦ τό ἔργον» (Ἰω. Δ' 34).

4. «Πάτερ, εἰ βούλει παρενεγκεῖν τοῦτο τό ποτήριον ἀπ' ἐμοῦ· πλήν μή τό θέλημα μου, ἀλλά τό σόν γινέσθω» (Λουκ. ΚΒ' 42).

5. «Βλέπω ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντιστρατευόμενον τόν νόμον τοῦ νοός μου καί αἰχμαλωτίζοντά με ἐν τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί μου» (Ρωμ. Ζ' 23).

6. «Ὅ γάρ κατεργάζομαι οὐ γινώσκω· οὐ γάρ ὅ θέλω, τοῦτο πράσσω, ἀλλ' ὅ μισῶ, τοῦτο ποιῶ» (Ζ' 15).

Τοῦ πικραμύγδαλου ἡ γεύση...

(Οἱ μέρες ποιμαντικῆς διακονίας καί τό κόστος τῶν ἀδυναμιῶν μας)
Στούς συλλειτουργούς μου, πού φιλοτίμως διακονοῦν τίς ἐνορίες τῆς Νήσου Σκοπέλου. Ἀντίδωρο τιμῆς.

Ὅταν φτάσεις στά τριανταπέντε χρόνια Ἱερατικοῦ βίου, ὅταν ἔχεις, δηλαδή, ξεπεράσει τό τέταρτο τοῦ αἰῶνα, πιστεύεις πώς ἄφησες πιά τόν ἀνώριμο ἐνθουσιασμό τῶν νεανικῶν σου πρώτων ἡμερῶν καί εἰσέρχεσαι στό βαθύ ἐκεῖνο πηγάδι τῶν ἐμπειριῶν, πού ἡ ἴδια ἡ ζωή σοῦ κληροδοτεῖ μέ τήν βεβαιότητα ὅτι θά τίς ἐπεξεργαστεῖς "ἐπί τά βελτίῳ", ὥστε ν᾽ ἀντλεῖς "ὕδωρ σωτηρίου" στίς περιπτώσεις ἐκεῖνες πού ἀπαιτεῖται νά ξεδιψάσεις, ὅταν οἱ ὁριακές τοῦ βίου περιστάσεις τό ἀπαιτοῦν.

Συνεπῶς, εἶναι μιά ἐπώδυνη θητεία αὐτή σου ἡ προσπάθεια, προσπάθεια ἐγγεγραμμένη μέσα σέ κλῖμα ζωντανῆς πικρίας καί γεύσης ἐμπειριῶν, πού ἐξαφανίζουν τή δυνατότητα γιά ραθυμία καί ἀνάπαυση, καθώς σέ κεντρίζει καθημερινά τό ἀβέβαιο, τό ξαφνικό, τό ἐπεῖγον. Γιατί

ἐδῶ, στίς δικές μας μικρές ἐνοριακές κοινότητες, ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου "νῆφε"(πρβλ.. Β΄ Τιμ.4, 5) ἀποτελεῖ καί εἶναι τό θεμέλιο λιθάρι πάνω στό ὁποῖο καλεῖσαι νά ἑδράσεις τήν ποιμαντική σου μαρτυρία καί βιοτή. Μέ λίγα λόγια, ἐκεῖ πού λὲς ὅτι σήμερα μπορῶ νά βρῶ λίγο χρόνο γιά μιά μικρή παρένθεση ἀνάπαυσης καί αὐτοανάλυσης, τότε ἐμφανίζεται τό ἀπρόοπτο πού σέ βγάζει ἀπό τό πρόγραμμά σου, ἀλλά καί παράλληλα σέ πληροφορεῖ, σέ καθιστᾶ μαθητευόμενο πάνω σέ κάποια ὁριακά ζητήματα κανονισμοῦ τοῦ βίου σου καί τῆς πνευματικῆς σου ὁλοκλήρωσης . Καί μιλῶ κυρίως γιά τήν βίωση τοῦ Ἀποστολικοῦ λόγου "πᾶσαν τήν μέριμναν ὑμῶν ἐπιρρίψαντες ἐπ᾽ αὐτόν, ὅτι αὐτῷ μέλει περί ὑμῶν. Νήψατε, γρηγορήσατε· "(Α΄ Πέτρ. 5, 6). Κι αὐτό, γιατί ἔρχεται ὡς κλέπτης ἐν νυκτί (πρβλ.Α΄Θεσ 5, 2) τό ἀπρόβλεπτο καί σοῦ μαθητεύει νά εἶσαι πάντα ἕτοιμος.Ἕτοιμος γιά τό κάθε τι. Ἕτοιμος καί θαρραλέος, ὅπως πολύ σωστά ἀναφέρει κι ὁ Ἀλεξανδρινός ποιητής.

Μιά ἄλλη παράμετρος τῆς ποιμαντικῆς μας βιοτῆς, ἡ ὁποία ἐν σχοινοβασίᾳ καί ἐν διακινυνεύσει πολλῇ συντελεῖται, εἶναι οἱ ἰσορροπίες πού πρέπει νά κρατηθοῦν. Γιατί ὅπως τότε, ἀλλά καί σέ κάθε περίπτωση, πρέπει νᾶσαι ἕτοιμος καί νά θυμᾶσαι: "Καί γογγυσμός ἐγένετο» (Ιω. 7, 12) Ὄχι μονάχα τότε, ἀλλά καί σήμερα, καί πάντα. Γι᾽ αὐτό ἀναζητᾶς τίς ἀπαιτούμενες ἰσορροπίες, μέσα στίς ὁποῖες σφυρηλατεῖται τό εἶναι σου, ἀλλά καί βελτιώνεται, στά μέτρα τοῦ δυνατοῦ πάντοτε καί μέ τή Χάρη Του νά στεφανώνει τήν κάθε σου προσπάθεια.

Ὡστόσο, στό περιθώριο τῶν παραπάνω, πρέπει νά ὑπογραμμιστεῖ καί τό ἑξῆς σημαντικό.

Ὁ κάθε ποιμένας, ὅσο μικρή ἐνοριακή κοινότητα κι' ἄν διακονεῖ, ἔχει τό προνομιο τῆς ἀνθρωπογνωσίας, ἀφοῦ μέ τά χρόνια πού σωρεύονται μαθαίνει τούς χαρακτῆρες τῶν ἐνοριτῶν του κι ὄχι μόνο. Μαθαίνει καί τούς χαρακτῆρες τῶν προϊσταμένων του, τῶν συλλειτουργῶν του, τῶν συνεργατῶν του. Ὅπως κι ἐκεῖνοι μαθαίνουν τό δικό του χαρακτῆρα κι ἔτσι σιγά-σιγά μηδενίζονται τυχόν παρεξηγήσεις πού, δυστυχῶς ἤ εὐτυχῶς, ἀναφύονται στά πρῶτα χρόνια τῆς διακονίας του. Καί λέω δυστυχῶς, ἐπειδή πάντα τά πρῶτα βήματα εἶναι δυσκολοπάτητα. Τό εὐτυχῶς ὅλοι τό καταλαβαίνουμε: εἶναι ἡ ἀσφαλιστική δικλεῖδα πού βάζει ὁ Θεός στόν καθένα μας «ἵνα μή ὑπεραίρεται» (πρβλ. Β΄ Κορ.12, 7).Αὐτή ἡ μαθητεία, λοιπόν, πάνω στούς χαρακτῆρες ἔχει καί τήν ἄλλη της πλευρά, τή μυστική, πού ξεδιπλώνεται στή διάρκεια τῆς Προσκομιδῆς, ὅπου κατατίθεται κι ὁ ἱκέσιος λόγος τοῦ Ἱερέα-Ποιμένα. Γιατί εἶναι ἐκεῖνες οἱ στιγμές τῆς Προσκομιδῆς οἱ πλέον σημαντικές στόν Ἱερατικό βίο, πού δέν ἀντικαθίστανται ἀπό καμμία ἄλλη δραστηριότητα: μήτε κηρυκτική, μήτε κοινωνική, μήτε φιλανθρωπική. Ὅλες οἱ ἄλλες δραστηριότητες

εἶναι, καί πρέπει νά εἶναι, δευτερεύουσες στήν Ἱερατική διαδρομή τοῦ κάθε συνειδητοῦ Ποιμένα. Ἡ πρώτη καί κορυφαία διακονία του εἶναι ἡ γνήσια λειτουργική προσευχή, μέσα στήν ὁποία συγκεντρώνει μέ ἔγνοια καί προσοχή, ὅλα τά προβλήματα καί τίς ἀνάγκες τῶν ἐνοριτῶν του –κι ὄχι μόνο– καί τά ἀναφέρει στό Ἐσφαγμένον Ἀρνίον (Ἀπ.5, 6). Ὅπως εὔχεται γιά «διόρθωσιν βίου» (Θ. Μεταληψις) ὅλων αὐτῶν, μή ἐξαιρουμένου καί τοῦ ἑαυτοῦ του.

Γιατί στήν πινακοθήκη τῶν χαρακτήρων, πού μέ τά χρόνια συγκροτεῖ μέσα του, διακρίνει αὐτή τήν ἱερή ὥρα τά πρόσωπα ἐκεῖνα, πού ἔχουν ἀνάγκη νά τά προσέξει ὁ Θεός, ὥστε νά κατορθώσουν ν᾽ ἀπαλλαγοῦν ἀπό τά πάθη τους. Πάθη τῆς πλεονεξίας, τῆς κενοδοξίας, τῆς χυδαιολογίας καί κατακρίσεως, τῆς ἀπιστίας καί τῆς ἱεροκατηγορίας, τῆς φιλαργυρίας καί τῆς τοκογλυφίας, τῆς πορνείας καί μοιχείας καί τόσα ἄλλα, πάθη πού ὁ καθένας μπορεῖ νά φέρει μαζί μέ τό ὑπόλοιπο φορτίο τῶν ἁμαρτιῶν του. Κι εἶναι αὐτή ἡ προσπάθεια τόσο ἐπίπονη, ἕνα ἀναίμακτο, στ᾽ ἀλήθεα, μαρτύριο. Γιατί κάποιες στιγμές βλέπει καί τόν ἴδιο του τόν ἑαυτό ὁ Ποιμένας, νά ἔχει περιπέσει θῦμα σέ κάποια ἀπό αὐτά. Καί τότε μεγαλώνει ἡ ἀγωνία, ἀρχίζουν οἱ συγκρούσεις νά αὐξάνονται μέσα του καί τό κυριώτερο, νά ἐλέγχεται...Γι᾽ αὐτό καί ἀναφέρθηκε, πώς ἡ ὥρα τῆς Προσκομιδῆς εἶναι μιά ματωμένη ὥρα, ἕνας καθρέφτης πού δείχνει στόν κάθε συνειδητό Ποιμένα τό πραγματικό του πρόσωπο κι ὄχι τό προσωπεῖο πού κάποτε-κάποτε, χρησιμοποιεῖ ὁ καθένας μας, μή ἐξαιρουμένου καί τοῦ ἴδιου τοῦ Ἱερέα...

Ὅπως οἱ περισσότεροι συνειδητοί ἀγωνιστές, πού γνωρίζουν ὅτι ἡ πεπτωκυῖα φύση τους πολλές φορές ὁδηγεῖται στὴν ἁμαρτία. Γι᾽ αὐτό καί στήν μυστική τους μέ τό Θεό ἐπικοινωνία ἀναζητοῦν, ὡς ἀδύναμοι, τό ἔλεός Του. Παράλληλα, ἡ ὥρα τῆς Προσκομιδῆς, εἶναι ὁ ἀπόλυτος καιρός τῆς ἐλευθερίας πού βιώνει ὁ Ποιμένας, καθώς μπορεῖ νά εὐχηθεῖ, δίχως κανείς νά τοῦ τό ζητήσει, χωρίς ποτέ νά γίνουν γνωστές στούς ἀνθρώπους οἱ αἰτήσεις του. Καί μήτε πού τόν νοιάζει. Γιατί ξέρει Ποιός τόν ἀκούει, τίνος βιώνει τή συντροφιά, γεύεται τήν εἰρήνη πού τοῦ χαρίζει, εἰρήνη πού ἀργότερα θά μοιράσει στούς πιστούς, στό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, σ᾽ αὐτούς πού μαζί του μοιράζονται τήν ἀναίμακτη Θυσία...

Ναί, τοῦ πικραμύγδαλου ἡ γεύση ξανάρχεται μετά ἀπ᾽ ὅλ᾽ αὐτά στό εἶναι τοῦ κάθε Ποιμένα, ὅταν μέ τό «Δι᾽ εὐχῶν...» πάρει τό δρόμο γιά τά ἴδια. Γεύση καθημερινή, πού ἀναμένει νά τή γλυκάνει, ὅταν φθάσει ὁ «καιρός ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ» καί μαζί νά γευτεῖ ὅτι «χρηστός ὁ Κύριος».

π. Κων. Ν. Καλλιανός

Τά “ Ἀναχρονιστικά” γίνονται ἐπίκαιρα

ΤΙ ΕΧΟΥΝ ΝΑ ΜΑΣ ΠΟΥΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ;

Τόν Ἰανουάριο, στίς 17 καί 20 τοῦ μηνός, ἑορτάσαμε τή μνήμη τῶν μεγάλων ὁσίων καθηγητῶν τῆς ἐρήμου, Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου καί Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου.

Γνωρίζουμε ὅτι εἶναι μεγάλοι Ἅγιοι, ἀκοῦμε στά τροπάρια καί στό συναξάρι γιά τόν ἀσκητικό βίο τους, μένουμε ἴσως μέ θαυμασμό, ἀλλά ἕως ἐκεῖ. Συνήθως δέν προχωροῦμε παραπέρα.

Ἐάν ὅμως ἐπιμείνουμε καί εἰσχωρήσουμε βαθύτερα, γρήγορα θά διαπιστώσουμε, πόσο ἀπέχει ὁ τρόπος ζωῆς μας ἀπό τόν τρόπο ζωῆς τῶν ἑορταζομένων Ὁσίων. Καί πάλι μᾶς ἔρχεται ἡ δικαιολογία, ὅτι ζοῦμε στήν πόλη καί ἔχουμε ἀναπτύξει ἕναν πολιτισμό μέ ἄλλα ἰδεώδη, σύμφωνα μέ τά ὁποῖα ἡ ἀσκητική ζωή εἶναι ἀσυμβίβαστη καί φαίνεται ἀναχρονιστική, μέ ἕνα λόγο: «.... καλοί οἱ Ἅγιοι, ἀλλά μακριά ἀπό τήν καθημερινότητά μας».

Αὐτή ἡ θεώρηση μπορεῖ νά μᾶς φαίνεται βολική, ἀλλά στήν πραγματικότητα δέν ἔχει καμία σχέση μέ τήν Ὀρθοδοξία. Ὅπου ἀπουσιάζει ἡ ἑκούσια ἄσκηση, ἐκεῖ ἀπουσιάζει καί ἡ Ὀρθοδοξία, ἐκεῖ δέ βασιλεύει ὁ Παπισμός καί ὁ Προτεσταντισμός. Αὐτά ἐπεσήμανε ὁ Φώτης Κόντογλου πρίν ἀπό ἀκριβῶς πενῆντα χρόνια, προτοῦ ἐνταχθεῖ ἡ Ἑλλάδα ἐπίσημα στήν Εὐρωπαϊκή Κοινότητα καί προτοῦ κατακλυσθῆ ἀπό αὐτό τό ὑλιστικό πνεῦμα, τόν Δεκέμβριο τοῦ 1964 στόν «Ὀρθόδοξο Τύπο». Γράφει ἐκεῖ: «Καί τώρα, ὦ ποῖα αἴσχη! Τρέχομεν ἡμεῖς πρός τόν Πάπαν. Σπεύδομεν ποῖος νά πρωτοπροφθάση! Πάπας δι’ ἐκείνους ἐξ ἡμῶν οἱ ὁποῖοι «οὐκ οἴδασι τί ποιοῦσι», εἶναι Εὐρώπη, καί Εὐρώπη σημαίνει ὑλισμός, δύναμις, καί πλοῦτος ὑλικός. Ἐνῶ Ὀρθοδοξία σημαίνει πτωχεία, ταλαιπωρία, περιφρόνησις. Διά τοῦτο, αὕτη εἶναι ἡ κληρονομία τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος «οὐκ εἶχε ποῦ τήν κεφαλήν κλίνη». Ἐν τούτοις, οἱ παπόφιλοι εὑρίσκουν ὅτι μέ τόν Χριστόν, ὅστις «οὐκ εἶχε ποῦ τήν κεφαλήν κλῖναι» ὡς εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, εὑρίσκεται ἐν ἁρμονίᾳ ὁ πάμπλουτος Παπισμός, ὁ Μέγας Τραπεζίτης, καί οὐχί ἡ πτωχή Ὀρθοδοξία! Καί σέ ἄλλο σημεῖο τοῦ ἰδίου ἄρθρου γράφει ὁ Κόντογλου: «Οἱ συμφεροντολόγοι εἶναι φυσικόν νά

ταχθοῦν ἀπό τό μέρος ὅπου εὑρίσκονται τά μεγάλα κεφάλαια, οἱ ἰσχυροί τῆς γῆς, οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν, ἡ ἁμαρτωλός δραστηριότης τοῦ παρόντος αἰῶνος τοῦ ἀπατεῶνος, ὡς καί οἱ μωροί φιλόδοξοι, οἱ περιφρονοῦντες τήν Ἑλληνικήν καταγωγήν των, καί νομίζοντες ὅτι τασσόμενοι μέ τήν Δύσιν γίνονται κοσμοπολῖται, καί ἄς ὑπάγουν μαζί της εἰς τόν διάβολον. Τήν Ὀρθόδοξον πίστιν μας τήν θεωροῦν ὡς δεισιδαιμονίαν τοῦ καθυστερημένου λαοῦ, ἐνῶ τόν Παπισμό τόν θαυμάζουν ὡς Εὐρωπαϊκήν θρησκείαν, ὅπως θαυμάζουσιν τάς πολυκατοικίας, τούς κινηματογράφους, τά ἀεροπλάνα, τούς πυραύλους καί ὅλα τά εἴδωλα τοῦ μηχανικοῦ πολιτισμοῦ, ἤτοι τοῦ Ἀντιχρίστου. Διά τήν ἀλήθειαν οὐδόλως ἐνδιαφέρονται. Δι' αὐτούς ἀλήθεια εἶναι τό «Φάγωμεν, πίωμεν, αὔριον γάρ ἀποθνήσκωμεν». Εἶναι ἄτομα βασανιζόμενα ἀπό τό κατηραμένον πλέγμα τῆς κατωτερότητος καί χάσκοντα πρό τοῦ ὑλικοῦ πλούτου καί τοῦ πλουσίου ἐκφυλισμοῦ τῶν ὑλιστῶν τῆς Δύσεως. Ἀπ' ἐναντίας, οἱ τῆς Ὀρθοδόξου παρατάξεως εἶναι πνεύματα σοβαρά, ἀκόμη καί ὅσοι ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀπαίδευτοι εἰς τήν ψευδῆ γνώσιν, μέ βαθύν σεβασμό πρός τήν πίστιν των, ἄνευ παιδαριωδῶν φιλοδοξιῶν, μέ πνευματικόν ὕψος ἐν ταπεινώσει κρυπτόμενοι, ἀνιδιοτελεῖς, μή δεσμευόμενοι ἀπό τό συμφέρον, ἔχοντες ζέον τό αἴσθημα τῆς θυσίας, (καί οὐχί ὡς οἱ προλεχθέντες παπόδουλοι, οἱ τυρβάζοντες διηνεκῶς περί τό σαρκίον αὐτῶν), μή χάσκοντες πρό τῶν πυροτεχνημάτων τοῦ μηχανικοῦ κόσμου τῆς Δύσεως, ἀλλ' ἔχοντες βαθεῖαν ἐπίγνωσιν τοῦ «ὑπερέχοντος» τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, καθ' ὅσον πιστεύουν ἀδιστάκτως ὅτι ἡ ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει μόνον ἐν αὐτῇ, καί διά τοῦτο, εἶναι πάντοτε ἕτοιμοι ν' ἀποθάνωσι δι' αὐτήν».

Σαφέστατα τά λόγια τοῦ Φώτη Κόντογλου καί πιό ἐπίκαιρα τώρα, ἀπό τότε πού ἐγράφησαν. Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν αὐτά τά λόγια, κατανοοῦμε καλύτερα τό μέγεθος τῆς φιλανθρωπίας καί ἀγάπης τοῦ Κυρίου γιά μᾶς τούς "ξεγλιστρημένους": Ἀφοῦ δέν μπορούσαμε νά ὑποβληθοῦμε σέ ἑκούσια ἄσκηση, ὁ Θεός ἐπιτρέπει γιά μᾶς τήν ἀκούσια ἄσκηση διά τῆς στερήσεως πολλῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, γιά νά μείνουμε Ὀρθόδοξοι.

Νά πῶς μᾶς εἶναι χρήσιμοι τελικά, οἱ καθηγητές τῆς ἐρήμου. Δέν μᾶς διδάσκουν μόνο ἔμπρακτα ὅτι τά περισσότερα πού θεωροῦμε ἀναγκαῖα μᾶς εἶναι οὐσιαστικά περιττά, ἀλλὰ μᾶς ἀποδεικνύουν συγχρόνως, πόση ἀντοχή ἔχει τό ἀνθρώπινο σῶμα ἀπό τόν Πλάστη του, ὥστε ὄχι μόνο οἱ προχωρημένοι στήν Ἄσκηση Ἅγιοι, ἀλλά ἀκόμη καί ἀμύητοι ἀρχάριοι, μόνο μέ τόν πόθο τῆς γνώσεως τοῦ Χριστοῦ ὑπομένουν καί ἀντέχουν σέ ἕνα γιά μᾶς ἀφάνταστο βαθμό. Διαβάζουμε π.χ. στό Λειμωνάριο, ὅτι κάποιοι

Συγχαρητήρια ἀπό τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπόν μας

Ο Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος πληροφορηθείς τήν τέλεση τῶν ἐγκαινίων τῆς Στέγης Φιλοξενίας Ἀπόρων τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς ἐνορίας μας, μέ τήν ἐπωνυμία **«Ἅγιος Ἰωάννης Βατάτζης ὁ Ἐλεήμων»**, ἔστειλε συγχαρητήριο ἐπιστολή πρός τόν ὑπεύθυνο τοῦ Ἐνοριακοῦ μας Φιλοπτώχου, **π. Γεώργιον Χάας**.

Εὐχαριστοῦμε τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον γιά τήν πνευματική ὑποστήριξή του στίς προσπάθειες τοῦ Ἐνοριακοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου νά συμπαρασταθεῖ κατά δύναμιν στίς ἀνάγκες τῶν ἐμπερίστατων συνανθρώπων μας καί τοῦ ἀντευχόμεθα υἱικῶς ἔτη πολλά καί ἀταλάντευτη ὑγεία ὥστε νά ὀρθοτομῇ τόν λόγον τῆς Ἀληθείας ἐν δυνάμει Θεοῦ.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ Β΄

Ἀρ. Πρωτ. Ν/ΕΞ. 3055/2013 **Ἐν Ἀθήναις τῇ 15η Νοεμβρίου 2013**

Αἰδεσιμολογιώτατε π. Γεώργιε,

Ἐπληροφορήθην ὅτι ἐγένοντο τά ἐγκαίνια τῆς Στέγης Φιλοξενίας τῶν ἄπορων συνανθρώπων μας «ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βατάτζης», τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Νικολάου Πευκακίων ὅπου διακονεῖτε καί ἐπιθυμῶ νά σᾶς ἐκφράσω τά θερμά μου συγχαρητήρια.

Συνεχίσατε μετ' ἔνθεου ζήλου τήν ποιμαντική σας δράση καί νά εἶσθε βέβαιος ὅτι ὁ Δωρεοδότης Κύριος θά δώσει πολλούς καρπούς.

Σᾶς εὔχομαι ὁ Θεός νά σᾶς εὐλογεῖ καί νά σᾶς χαριτώνει «ἐν παντί».

Μετ' εὐχῶν διαπύρων

γίνουν δεκτοί, τούς ὑπέβαλε ὁ Ἅγιος σέ μεγάλες δοκιμασίες, ἀφήνοντάς τους ἔξω ἀπό τήν καλύβα του γιά μεγάλο χρονικό διάστημα μέ ἐλάχιστό νερό καί ἀκόμα λιγότερο ξερό ψωμί. Κι' ὅμως ἄντεξαν, ἔγιναν μαθηταί καί συνασκηταί τοῦ Ὁσίου, μετατρέποντας σιγά-σιγά τήν ἔρημο σέ ὁλόκληρη πολιτεία.

Ἄς εὐχηθοῦμε νά γίνουμε κι' ἐμεῖς διά τῆς ἀκουσίου στερήσεως, μαθητές αὐτῶν τῶν καθηγητῶν καί πολῖτες μιᾶς κατά Χριστόν πολιτείας, ἀποκεκαθαρμένην ἀπό τό ἀλλότριο Δυτικό πνεῦμα τοῦ ἄκρατου ὑλισμοῦ.

π. Γεώργιος Χάας

Η ΑΝΑΓΚΗ ΕΞΙΛΕΩΣΗΣ

Λίγο πρίν τά Χριστούγεννα τοῦ χρόνου πού πέρασε, στίς 23 Δεκεμβρίου, ἔφυγε ἀπό τή ζωή σέ ἡλικία 94 χρόνων ὁ στρατηγός Μιχαήλ Καλάσνικωφ, ὁ ἐφευρέτης τοῦ περίφημου ὅπλου ΑΚ47 –τά ἀρχικά σημαίνουν «αὐτόματο τοῦ Καλάσνικωφ»– πού ἔχει γίνει γνωστό σέ ὅλο τόν κόσμο σάν ὅπλο τῶν τρομοκρατῶν καί τῶν ἐγκληματιῶν. Ἡ φήμη του ξεκίνησε ἀπό τότε πού δοκιμάστηκε στό Βιετνάμ καί ξεπέρασε σέ ἀποτελεσματικότητα καί ἐπιδόσεις τό ἀμερικανικό Μ16.

Ὁ Καλάσνικωφ ξεκίνησε σάν σχεδιαστής φορητῶν ὅπλων καί, παρ' ὅλο πού τιμήθηκε ἀπό τήν πατρίδα του καί ἔχαιρε σεβασμοῦ, δέν ὠφελήθηκε πολύ ἀπό τήν ἐφεύρεσή του οἰκονομικά. Ὡστόσο,

οἱ πωλήσεις τοῦ ὅπλου –ὅσο μποροῦν νά ὑπολογιστοῦν γιατί οἱ περισσότερες εἶναι σκιώδεις– κυμαίνονται ἀνάμεσα στά 70 μέ 100 ἑκατομμύρια (!) ἀναδεικνύοντάς το σάν τό best seller ὅπλο στόν κόσμο.

Ὁ σχεδιαστής του, ὅσο ζοῦσε, μέ τήν ἰδιότητα τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Ρωσικῆς βιομηχανίας ὅπλων, πάντοτε ὑπεράσπιζε τό δημιούργημά του, δήλωνε περήφανος γι' αὐτό καί ἐπαναλάμβανε ὅτι τό ὅπλο

του «εἶναι ὅπλο ἄμυνας καί ὄχι ἐπίθεσης» καί σχεδιάστηκε γιά τήν ὑπεράσπιση τῆς πατρίδας του καί μάλιστα σέ μιά ἐποχή πού οἱ μνῆμες τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου καί τῆς πολύνεκρης πολιορκίας τοῦ Λένινγκραντ ἦταν ἀκόμα νωπές. Μόνο κάποιες φορές εἶχε ἐκφράσει τή θλίψη του γιά τή χρήση τοῦ ὅπλου του ἀπό τρομοκράτες, ἀνήλικους στρατιῶτες καί ἐγκληματίες σέ ὅλο τόν κόσμο καί, μιά φορά, εἶχε ἐκφράσει τή σφοδρή του ἀντιπάθεια γιά τούς Ναζί πού ἔγιναν αἰτία νά γίνει σχεδιαστής ὅπλων, ἐνῷ ἐκεῖνος θά προτιμοῦσε νά σχεδιάζει «κάτι σάν μηχανήματα κοπῆς γρασιδιοῦ.»

Ὡστόσο, τό τέλος τοῦ Καλάσνικωφ ἔδειξε ὅτι τά πράγματα δέν ἦταν τόσο ξεκάθαρα καί ἁπλᾶ ὅσο ἤθελε νά τά παρουσιάζει. Τόν τελευταῖο χρόνο τῆς ζωῆς του ἔγραψε μιά ἐπιστολή στόν Πατριάρχη Κύριλλο, ἡ ὁποία δημοσιεύτηκε στή μεγάλης κυκλοφορίας ἐφημερίδα Izvestia στίς 13 τοῦ μηνός Ἰανουαρίου. Εἶναι γραμμένη στό προσωπικό ἐπιστολόχαρτο τοῦ στρατηγοῦ, ἀπό τό ἴδιο του τό χέρι –ὄχι πολύ σταθερό πιά, λόγω ἡλικίας– καί ἔχει τήν ὑπογραφή: ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ, ὁ σχεδιαστής Μιχαήλ Καλάσνικωφ.»

«Ἡ πνευματική μου ὀδύνη εἶναι ἀβάσταχτη,» γράφει ὁ στρατηγός στήν ἐπιστολή του. «Μέ βασανίζει τό ἀναπάντητο ἐρώτημα: ἄν τό ὅπλο μου πῆρε τόσες ἀνθρώπινες ζωές, εἶναι δυνατόν ἐγώ, ἕνας πιστός Ὀρθόδοξος Χριστιανός, νά εὐθύνομαι γι' αὐτούς τούς θανάτους;»

Καί προσθέτει: «Ὅσο περισσότερο ζῶ, τόσο περισσότερο τριβελίζει αὐτό τό ἐρώτημα τό νοῦ μου καί ἐπί πλέον ἀναρωτιέμαι γιατί ὁ Θεός ἐπέτρεψε νά ἔχει ὁ ἄνθρωπος αὐτές τίς δαιμονικές ἐπιθυμίες τοῦ φθόνου, τῆς ἀπληστίας καί τῆς ἀγριότητας.»

Δηλαδή, τελικά, πάντα καί γιά ὅλες μας τίς κακίες, ὑπόλογος εἶναι ὁ Θεός! Ἐμεῖς θά κάνουμε αὐτό πού νομίζουμε, ὅπως τό νομίζουμε, ἀλλά ὁ Θεός πρέπει νά εἶναι ἐκεῖ καί νά διορθώνει –ἔτσι ὅπως ἐμεῖς θέλουμε– τά ἀποτελέσματα τῆς καταστροφῆς πού σκορπίζουμε. Ἔχουμε κάνει τήν ἀπληστία, τό φθόνο, τήν ἀγριότητα, τό μῖσος καί τήν ἁρπαχτικότητα ἀναπόσπαστα σχεδόν στοιχεῖα αὐτοῦ πού ὀνομάζουμε ἀνθρώπινη φύση καί περιμένουμε ἀπό τό Θεό νά μᾶς ἐμποδίσει νά ἀσκοῦμε τήν κακία μας. Καί στήν περίπτωση ὅμως πού τό κάνει, καί πάλι θά Τοῦ ζητήσουμε τό λόγο, γιατί μᾶς στερεῖ τήν ἐλευθερία νά ζοῦμε καί νά «δημιουργοῦμε» ὅπως ἐμεῖς θέλουμε!

Ἔκπληξη ὅμως, προκαλεῖ ἡ θρησκευτικότητα τοῦ Μιχαήλ Καλάσνικωφ, ὁ ὁποῖος ἔζησε στά χρόνια τῆς πιό σκληρῆς ἀθεΐας τοῦ σοβιετικοῦ καθεστῶτος. Ἡ ἴδια ἡ κόρη του Γελένα, δήλωσε στήν Izves-

tia ὅτι ἡ θρησκευτική πίστη τοῦ πατέρα της ἦταν χαρακτηριστική τῆς ἄθεης σοβιετικῆς ἐποχῆς! «Δέν μπορεῖς, βέβαια, νά πεῖς ὅτι πήγαινε στίς λειτουργίες καί ζοῦσε σύμφωνα μέ τίς Ἐντολές,» εἶπε στήν ἐφημερίδα. «Πρέπει νά καταλάβεις τή γενιά του...»

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι εἶναι δύσκολο νά καταλάβεις μιά γενιά ἀθέων πού πιστεύουν στό Θεό, ἀλλά δέν ζοῦν καί σύμφωνα μέ τό Εὐαγγέλιο! Κάπως μπερδεμένη γενιά ἀκούγεται. Ὁ Καλάσνικωφ γράφει ὅτι θά προτιμοῦσε νά σχεδιάζει μηχανές κοπῆς γρασιδιοῦ, ὁ Ἀϊνστάιν, ὅταν συνειδητοποίησε τή συμβολή του στήν κατασκευή τῆς ἀτομικῆς βόμβας εἶπε ὅτι ἄν τό ἤξερε θά εἶχε γίνει ὡρολογοποιός, ὁ Alfred Nobel, ὁ ἐφευρέτης τῆς δυναμίτιδας θέσπισε τό περίφημο βραβεῖο εἰρήνης γιά νά κατασιγάσει τίς ἐνοχές του! Διάσημοι ἄνθρωποι, περίβλεπτοι –ἴσως– ἀλλά διχασμένοι.

Τό δίλημμα τῆς ζωῆς τους, ὅμως –ἤ, ἴσως καί ὁ διχασμός της– εἶναι πράγματα πού μᾶς ἀκουμποῦν ὅλους, ἔστω κι ἄν τά δικά μας ἐπαγγέλματα δέν ἐπηρεάζουν τήν εὐρύτερη ἀνθρωπότητα ὅσο οἱ δικές τους ἐφευρέσεις. Σέ μικρή ἤ σέ μεγάλη κλίμακα, οἱ ζωές ὅλων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀλληλοεξαρτώμενες. Δέν χρειάζεται νά ἐφεύρεις ἕνα ὅπλο μαζικῆς καταστροφῆς γιά νά ἐξοντώσεις τούς ἄλλους. Τό πετυχαίνεις πολύ καλά καί συκοφαντῶντας τους, λέγοντας ψέμματα σέ βάρος τους, ὑποτιμῶντας τους, πληγώνοντάς τους μέ λόγια ἤ πράξεις.

Μπορεῖ ἡ γενιά τῶν ἀθέων–πιστῶν νά μᾶς μοιάζει μπερδεμένη. Πῶς θά βλέπουν ὅμως, τή δική μας ζωή, οἱ ἑπόμενες γενιές πού θά μᾶς παρατηροῦν ὅπως παρατηροῦμε ἐμεῖς τίς προηγούμενες καί θά βλέπουν πώς, ἐμεῖς μπορεῖ νά «δηλώνουμε» θρησκευόμενοι, ἀλλά ἡ ζωή καί τά ἔργα μας εἶναι τό ἴδιο τραγικά διχασμένα καί οἱ ἐνοχές μᾶς βασανίζουν ὅσο κι ἄν θέλουμε νά τίς καταπνίξουμε.

Ἄν ὑπῆρχε κάτι πού τόνιζε συνεχῶς ὁ μακαριστός π. Σίμων σέ ὅλα του τά πνευματικά παιδιά, ἦταν ἡ ἀνάγκη τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ σέ ὅλα τα ἔργα καί σέ ὅλες τίς μέρες τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Νά ξεκινάει καί νά τελειώνει μέ εὐλογία ἡ κάθε μέρα. Ξέρω ὅτι πολλοί ἄνθρωποι εἶχαν καί ἔχουν ἀντιρρήσεις σ' αὐτό, προβάλλοντας τό ἐπιχείρημα ὅτι μ' αὐτή τή φοβία δέν προχωροῦν οἱ ἐπιστῆμες καί οἱ τέχνες καί, γενικά, ἡ ζωή. Ξέρω, ὅμως, ἐπίσης, ὅτι στό θάνατό μας δέν παίρνουμε μαζί μας τίς ἐπιστῆμες ἤ τίς τέχνες ἤ τό ἐπάγγελμά μας, ἀλλά τόν ἑαυτό μας καί τίς ἐνοχές του. Κι αὐτό εἶναι τό σημαντικό γιά μᾶς, γιατί, ὅπως λέει κι ὁ Σαίξπηρ: what matters it what went before or after; now with myself I will begin and end. Δέν ἔχει σημασία τί ἔγινε πρίν ἤ μετά. Ἐγώ μέ

τόν ἑαυτό μου ἀρχίζω καί τελειώνω. Κι ὁ ἑαυτός μου δέν ξεγελιέται, δέν κοροϊδεύεται, δέν παρηγοριέται εὔκολα. Ὁ ἑαυτός μου εἶναι ἀδυσώπητος.

Ἔτσι, κατανοῶντας τήν κραυγή ἀγωνίας τοῦ στρατηγοῦ Καλάσνικωφ, δέν μπορεῖ κανείς νά μήν αἰσθανθεῖ κάποια ἀπογοήτευση ἀπό τήν ἀπάντηση τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ πατριάρχη, στήν ἐφημερίδα Izvestia, ὁ ὁποῖος βεβαίωσε ὅτι ἐστάλη ἀπάντηση στήν ἐπιστολή τοῦ στρατηγοῦ καί δήλωσε: «Ἡ θέση τῆς Ἐκκλησίας εἶναι σαφής: ὅταν τά ὅπλα ὑπηρετοῦν τήν ὑπεράσπιση τῆς πατρώας γῆς, ἡ Ἐκκλησία εὐλογεῖ καί αὐτούς πού τά κατασκευάζουν καί τούς στρατιῶτες πού τά χρησιμοποιοῦν. Ὁ στρατηγός σχεδίασε αὐτό τό ὅπλο γιά νά ὑπερασπίσει τήν πατρίδα του καί ὄχι γιά νά τό χρησιμοποιήσουν οἱ τρομοκράτες στή Σαουδική Ἀραβία.»

Πολύ διπλωματική ἀπάντηση, ἀλλά, καί δέν πρόσθεσε κάτι καινούριο σ' αὐτά πού ἤδη σκεφτόταν ὁ στρατηγός, καί δέν ἀναιρεῖ τό γεγονός ὅτι τό AK47 ἐξακολουθεῖ νά χρησιμοποιεῖται ἀπό ἀδίσταχτους ἀνθρώπους καί νά ἀφαιρεῖ ἀνθρώπινες ζωές σέ ὅλο τόν πλανήτη...

Τό θέμα εἶναι τεράστιο καί πολύπλοκο καί, ὅσο περνοῦν οἱ αἰῶνες, ἡ ζωή τῶν ἀνθρώπων γίνεται πιό ὠμή καί τά διλήμματα πολλαπλασιάζονται. Τά εἴδη μπορεῖ νά μήν ἐξελίσσονται, ἐξελίσσεται ὅμως ἡ ἀνθρώπινη ἐφευρετικότητα στίς δικαιολογίες τῶν λεπτῶν ἀποχρώσεων τῆς ἀποστασίας ἀπό τό Θεό καί τά παλιά «κλισέ» χάνουν τήν ἀπήχησή τους. Γι' αὐτό, οἱ στερεότυπες ἐκφράσεις ὑποτιθέμενης παρηγοριᾶς δέν καθησυχάζουν τόν μπερδεμένο καί ἀπαιτητικό σύγχρονο ἄνθρωπο. Ἡ δίψα του ἀνακουφίζεται μόνο ἀπό τό νερό πού ξεδίψασε τήν ἐπίσης μπερδεμένη καί ἀπαιτητική Σαμαρείτιδα.

Αὐτήν τήν ἀνάγκη τῶν ἀνθρώπων γνώριζε πολύ καλά ὁ π. Σίμων καί, ὅταν κάποια φορᾶ τοῦ ἔλεγε ἕνας ἄνθρωπος ὅτι ἡ ἐποχή μας ἔχει ἀνάγκη ἀπό μορφωμένους κληρικούς πού θά διαφωτίσουν τούς ἀνθρώπους, ἀπάντησε: «ἡ ἐποχή μας, παιδί μου, ἔχει ἀνάγκη ἀπό ἁγιότητα!»

Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι ὁ Θεός, πού δέν στέρησε ἀπό τήν ἀνθρωπότητα τή δύναμη, τήν παρηγοριά, καί τίς ἀπαντήσεις τῆς ἁγιότητας ἀπό τήν ἀρχή τοῦ χρόνου τῆς δημιουργίας, δέν θά μᾶς τά στερήσει καί μέχρι τό τέλος του.

Νινέττα Βολουδάκη

Γιά σχόλια: **Ninetta1blogspot.com**

Πολιτικός ἤ θρησκευτικός Γάμος; Τό ψευτοδίλημμα τῆς κρίσης

Συζητοῦσα μέ μιά ὁμάδα νέων γιά τό θέμα τοῦ γάμου, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ προγραμματισμένου γάμου μιᾶς ἀπό τίς κοπέλες τῆς παρέας. Ἡ κουβέντα ξεκίνησε ὅταν ἡ κοπέλα ἀνακοίνωσε ὅτι παντρεύεται τόν ἄλλο μήνα, μέ πολιτικό ὅμως γάμο. Ἕνας νεαρός ἐπεσήμανε ὅτι οἱ πολιτικοί γάμοι ἔχουν πολλαπλασιαστεῖ ἐνῶ οἱ θρησκευτικοί γάμοι ἀποφεύγονται. «Πολλοί φίλοι καί γνωστοί μου παντρεύονται μέ πολιτικό γάμο, γιατί ἄραγε;» σχολίασε. Ἡ κοπέλα ἀπάντησε ἀμέσως ὅτι ὁ θρησκευτικός γάμος κοστίζει πάρα πολλά χρήματα ἐνῶ ὁ πολιτικός κοστίζει ἐλάχιστα. «Τόσα πολλά χρήματά σου ζήτησε ἡ Ἐκκλησία;» ρώτησα κι ἐγώ. «Ὄχι», ἔσπευσε νά διορθώσει ἡ κοπέλα. «Τό τραπέζι πού ἀκολουθεῖ κοστίζει τά χρήματα!»

Ἔχει ἐπικρατήσει λοιπόν, ἕνα κοινωνικό συμβόλαιο σύμφωνα μέ τό ὁποῖο οἱ νέοι μποροῦν νά παντρεύονται στό Δημαρχεῖο χωρίς νά τούς κοστίζει τίποτε, ἐνῶ ἄν παντρευτοῦν στήν Ἐκκλησία θά πρέπει νά ἔχουν πολλά χρήματα νά διαθέσουν, διότι βγαίνοντας ἀπό τήν Ἐκκλησία πρέπει νά τραπεζώσουν ὅλους τους συγγενεῖς! Δέν μπορεῖ νά μήν ἀναρωτηθεῖ κανείς, μέ πόση εὐκολία ἀποδέχθηκε ἡ σημερινή κοινωνία αὐτήν τήν παραδοχή, ἡ ὁποία εἶναι παντελῶς παράλογη; Καί εἶναι παράλογη διότι δέ νομίζω νά στέκει στή λογική ἑνός νοήμονος ἀνθρώπου ἡ ἄποψη ὅτι ἄν παντρευτεῖς στήν Ἐκκλησία πρέπει νά κάνεις μεγάλα τραπέζια, ἐνῶ ἄν παντρευτεῖς στό Δημαρχεῖο θά καλέσεις λίγους καί καλούς, χωρίς μεγάλο κόστος! Γιατί δηλαδή, νά μήν καλέσεις λίγους καί καλούς στήν Ἐκκλησία; Σέ στέλνει κανένας ἱερέας σέ τραπέζια; Τό τραπέζι τί σχέση ἔχει μέ τό Μυστήριο τοῦ Γάμου; Ἀποτελεῖ προϋπόθεση γιά νά παντρευτοῦν οἱ ἄνθρωποι; Τό ὁρίζει ἡ Ἐκκλησία; Ὄχι! Ἄν τό ὅριζε ἡ Ἐκκλησία δέν θά τό ἀκολουθοῦσε κανείς!

Ἐδῶ εἶναι τό πρόβλημα τῆς ἐποχῆς μας! Ὅ,τι ὁρίζει ὁ Ἱερός Νόμος, τό ὁποῖο εἶναι πρός οἰκοδομήν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος τό ἀπορρίπτει καί τό θεωρεῖ ὀπισθοδρομικό. Αὐτά ὅμως πού ὁρίζουν οἱ ἄγραφοι κοινωνικοί νόμοι, ὅσο παράλογα κι ἄν εἶναι, τά τηροῦν οἱ ἄνθρωποι μέ εὐλάβεια!! Θεωρεῖται πιό σημαντικό στή σημερινή μας κοινωνία νά κάνουν οἱ νεόνυμφοι μεγάλα τραπέζια καί γλέντια, νά ξοδεύουν περιουσίες καί νά καλοῦν ὅλους τούς συγγενεῖς, τούς ὁποίους στήν πλειοψηφία τους δέν θά τούς ξανασυναντήσουν στή ζωή τους, παρά νά ἀκολουθήσουν τόν ἀσφαλῆ καί ἐγγυημένο λόγο τῆς Ἐκκλησίας πού εὔχεται μέ ἀληθινή ἀγάπη γιά τούς ἀνθρώπους: «...Διαφύλαξον αὐτούς, Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν, ὡς διεφύλαξας τούς

ἁγίους τρεῖς Παίδας ἐκ τοῦ πυρός, καταπέμψας αὐτοῖς δρόσον οὐρανόθεν· καί ἔλθοι ἐπ' αὐτούς ἡ χαρά ἐκείνη, ἥν ἔσχεν ἡ μακαρία Ἑλένη, ὅτε εὗρε τόν Τίμιον Σταυρόν..»

Τό κοινωνικό συμβόλαιο, ὅσο κι ἄν δυσκολεύει τή ζωή τῶν ἀνθρώπων, γίνεται ἀποδεκτό ἀπό ὅλους, χωρίς δεύτερη σκέψη, ἐνῶ ὁ Ἱερός Νόμος τῆς Ἐκκλησίας πού ἐξασφαλίζει καί εὐλογεῖ τή ζωή τῶν ἀνθρώπων θεωρεῖται ὀπισθοδρομικός καί ξεπερασμένος!

Πῶς διαμορφώνονται ἄραγε αὐτές οἱ κοινωνικές ἀντιλήψεις; Καί μέ πόση εὐκολία τίς ἀποδέχεται ὁ δῆθεν σκεπτόμενος σύγχρονος ἄνθρωπος; Πόση εὐθύνη ἔχουμε ἐμεῖς οἱ γονεῖς, πού ἀνατρέφουμε τά παιδιά μας μέ αὐτά τά στερεότυπα, ὑποχρεώνοντάς τα νά τά ἀποδέχονται χωρίς δεύτερη σκέψη; Ἐπιβάλλουμε στά παιδιά τήν ἄποψη ὅτι οἱ συγγενεῖς κατά σάρκα εἶναι πολύ σημαντικοί στή ζωή τους, ἄσχετα ἐάν δέν ἔχουν καμμία σχέση μεταξύ τους, ἄσχετα μέ τό ἄν ἔχουν ἄλλες νοοτροπίες, ἄλλα πιστεύματα, ἄλλη θεώρηση γιά τή ζωή. Ἐπειδή καί μόνο εἶναι συγγενεῖς ὀφείλουν τά παιδιά νά τούς συγκεντρώσουν ὅλους γύρω ἀπό ἕνα τραπέζι καί μετά... ἄς μήν τούς ξαναδοῦν ποτέ! Αὐτό, βέβαια, θά πρέπει νά τό ἐπαναλάβουν καί στή βάπτιση τῶν παιδιῶν τους καί γι' αὐτό θά προσανατολιστεῖ ἡ σύγχρονη κοινωνία σέ λίγο νά καταργήσει τό Μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος καί νά τό ἀντικαταστήσει μέ τήν τελετή ὀνοματοδοσίας στό Δημαρχεῖο!

Μέ πόσο ὕπουλο καί δόλιο τρόπο καθιερώνεται στήν Πατρίδα μας ἡ ἀποστασία ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τήν ἀληθινή Ζωή καί ἐμεῖς, οἱ ὑποτιθέμενοι Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, μέ πόση ἀφέλεια καί χωρίς καθόλου ἀντιστάσεις ἔχουμε παραδοθεῖ στόν παραλογισμό τῆς ἐποχῆς μας!! Οἱ ἀντιστάσεις μας καί ἡ ἀντίδρασή μας ἐξαντλοῦνται μόνο πρός τόν λόγο τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποία θέλουμε νά ἐξαφανίσουμε ἀπό τήν Πατρίδα μας. Αὐτή θεωροῦμε ὅτι εἶναι ὀπισθοδρομική καί ξεπερασμένη! Οἱ σύγχρονες πεποιθήσεις μας, ὅμως, ὅσο παράλογες καί ἄν εἶναι, εἶναι κατά τήν κρίση μᾶς γνήσιες καί ἀληθινές! Πόσος ἀκόμη παραλογισμός χωράει στήν ἐποχή μας;

Μαρίνα Διαμαντῆ

Τά νέα τοῦ Ἐνοριακοῦ Φιλοπτώχου

Ο ΕΡΑΝΟΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ Η ΚΙΝΗΤΗ ΜΟΝΑΔΑ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗΣ

Μέ ἐπιτυχία διεξάχθη καί φέτος ὁ «Ἔρανος Ἀγάπης», ὁ ὁποῖος ἐπέφερε 9.420 Εὐρώ, ἀπό τά ὁποῖα τό 37% διατίθεται γιά τά φιλανθρωπικά ἱδρύματα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς μας καί τό 63%, ἄρα 5.935 Εὐρώ, παραμένει στή διάθεση τοῦ Ἐνοριακοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου.

Εὐχαριστοῦμε ἐκ βάθους καρδίας τούς ἐρανιστές καί τίς ἐρανίστριες, πού παρά τίς δυσκολίες τῶν καιρῶν καί παρά τήν ἐπιφυλακτικότητα πολλῶν - καί πιστῶν - ἀνθρώπων ἀπέναντι στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, τόλμησαν νά πάρουν τούς δρόμους τῆς Ἐνορίας μας γιά νά χτυπήσουν τίς πόρτες τῶν σπιτιῶν.

Τό ἱκανοποιητικό ἀποτέλεσμα τοῦ Ἐράνου εἶναι συνάμα καί παρα-

πλανητικό, ἐπειδή δέν ἀποτελεῖ οὐσιαστικά τήν προσφορά τοῦ συνόλου ἤ τῆς πλειοψηφίας τῶν ἐνοριτῶν, ἀλλά τήν ὁλόθερμη προσφορά ἐλαχίστων, οἱ ὁποῖοι προσέφεραν μέ μεγάλη προθυμία, ἐμπιστοσύνη καί ἐγκαρδιότητα σεβαστά ποσά. Εὐχόμαστε ὁ Κύριος νά τούς ἀποδώση χιλιαπλάσια καί νά τούς χαρίση δύναμη καί ὑγεία γιά τήν στήριξη πού προσφέρουν στόν ἐνδεή συνάνθρωπο, ἄρα στόν ἴδιον τόν Χριστό.

Ἐπίσης φιλοξένησε ἡ Ἐνορία μας τό Σάββατο 25 Ἰανουσαρίου τήν «Κινητή Μονάδα Πρωτοβάθμιας Ἰατρικῆς Περίθαλψης» τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἀποτελούμενη ἀπό 5 ἰατρούς διαφόρων εἰδικοτήτων καί δύο νοσηλεύτριες. Ἐξετάσθησαν ἄνω τῶν 20 ὡς ἐπί τό πλεῖστον ἀνασφάλιστοι ἐνορῖτες μας, οἱ ὁποῖοι προσῆλθαν καλά προετοιμασμένοι μέ παλαιές γνωματεύσεις καί ἐξετάσεις καί μέ τά φάρμακά τους. Ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν

ἐθελοντῶν ἰατρῶν, δρ. Γρηγόριος Λακιώτης μᾶς ὑποσχέθηκε ὅτι ἡ Μονάδα θά ἔρθη ἀπό τώρα καί στό ἑξῆς κάθε τρίμηνο, γιά καλύτερη κάλυψη τῶν ἀναγκῶν. Τούς εὐχαριστοῦμε πολύ καί τούς εὐχόμαστε καλή συνέχεια τῆς θεάρεστης αὐτῆς προσφορᾶς.

π. Γεώργιος Χάας

ΕΝΑΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΠΡΟΓΑΜΙΑΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΑΣ

Μπορεῖς νά μοῦ πεῖς τί ἔχει πάθει ἡ Ἐκκλησία μέ τίς προγαμιαῖες σχέσεις; Δηλαδή τί κακό βρίσκει; Δέν πρέπει νά γνωρίζει ὁ ἄντρας τήν κοπέλα πρίν τήν πάρει;

—Γιατί, κλεισμένη σέ τσουβάλι τοῦ τή δίνουν; Δέν τήν βλέπει πρίν τό γάμο; Δέν μιλοῦν μεταξύ τους;

—Ἔλα τώρα ξέρεις τί ἐννοῶ.

—Μά ἀκριβῶς ἐπειδή ξέρω καί ξέρω ὅτι ἔχεις καί κόρες, ἀδυνατῶ νά καταλάβω. Δηλαδή θέλεις καί ἐσύ οἱ κόρες σου νά ... γνωρίζουν καλά ὅλους τούς –ἴσως– μέλλοντες συζύγους τους;

—Ἐ! Ἐντάξει δέν λέμε καί ὅλους!

—Ἄ! Μόνον ὅσους πρέπει! Ἄσχετα μέ τό ἐάν αὐτοί μπορεῖ νά εἶναι καί δέκα ἤ εἴκοσι!!! Μπορεῖς νά μοῦ πεῖς ποιά ἡ διαφορά μεταξύ αὐτοῦ καί τῆς πορνείας;

—Ἀναστάση πολύ μακριά τό πᾶς! Ἐγώ μιλάω γιά μία ἄντε δύο φυσιολογικές σχέσεις.

—Ὡραία, ἄς ποῦμε ὅτι θά εἶναι ἕνας πού σοῦ βάζω ὑπογραφή ὅτι ἐάν γίνει ἀρχή δέν θά εἶναι ἕνας! Τό θεωρεῖς σωστό; Νά δοκιμάσει κάποιος τό κορίτσι σου λές καί εἶναι ἀντικείμενο εὐχαρίστησης ἀνδρῶν καί νά περιμένεις ἐναγωνίως καί τό ἀποτέλεσμα;

—Ξέρεις ὅτι δέν τό βλέπω ἔτσι. Ἐγώ ἁπλᾶ λέω ὅτι δέν εἶναι κακό νά γνωρίσει καί ἕναν ἤ δύο πρίν παντρευτεῖ. Τί θά χάσει; Ἡ πρώτη θά εἶναι ἤ ἡ τελευταία;

—Ἴσως νά γελάσεις μά πές μου, πόσο μπορεῖ νά στοιχίζει ἡ ἀρετή τῆς παρθενίας γιά νά τήν ξαναποκτήσει ἕνα κορίτσι καί ποιός μπορεῖ νά τοῦ τή δώσει πίσω;

—Τώρα μέ τήν πρόοδο τῆς ἰατρικῆς ὅλα γίνονται!

—Ναί, ὅλα γίνονται! Μόνο πού ὑπάρχει μιά διαφορά. Πρῶτα πρῶτα δέν ἀποκτᾶ καί πάλι τήν ἀρετή παρά μόνον τό ἰδίωμα. Καί δεύτερον μέσα της θά ξέρει ὅτι αὐτό πού εἶχε ἀπό τήν ὥρα πού γεννήθηκε δέν ὑπάρχει πλέον, χάθηκε. Αὐτή λοιπόν, τήν ἐκ γενετῆς ἀρετή ποῦ εἶχε μπορεῖ νά τήν ξαναποκτήσει;

—...Ὄχι...

—Ἄρα λοιπόν, αὐτοί καί μόνον οἱ λόγοι, καθιστοῦν αὐτήν τήν ἰδιότητα μοναδική. Σωστά;

—Σωστά.

—Ἑπομένως αὐτό τό τόσο μοναδικό καί πολύτιμο δῶρο καί σφραγῖδα, γιατί μέσα σέ μιά στιγμή νά τό πετάξει καί νά τό χάσει, ἔτσι ἀνούσια καί ἀπερίσκεπτα; Γιατί νά ἐπιτρέψει στόν ὁποιονδήποτε πρῶτο τυχόντα, πού μετά ἀπό λίγο καιρό οὔτε κἄν θά τήν θυμᾶται, νά τῆς τό ἀφαιρέσει χωρίς καμία ἐπίγνωση κι ἐκτίμηση;

—Μά γιά στάσου, ἔτσι κι ἀλλιῶς κάποια στιγμή δέν θά τό χάσει;

—Ναί, θά τό χάσει. Ὅμως αὐτό θά γίνει ἀφοῦ θά ἔχει πάρει τήν εὐλογία καί τήν ἄδεια ἀπό Αὐτόν πού τῆς τό χάρισε. Καί ἔτσι κατ' αὐτόν τόν τρόπο διατηρεῖται ἡ παρθενία καί μέσα στό γάμο. Καί δέν θά σοῦ ἀναφέρω τά τῆς Γενέσεως, ὅπου ὁ Θεός σέ ΕΝΑΝ ἄνδρα καί σέ ΜΙΑ γυναῖκα ἔδωσε τήν ἐντολή «αὐξάνεσθε καί πληθύνεσθε», δηλαδή γίνεσθε ἀνδρόγυνο. Ὁ ἄνδρας καί ἡ γυναῖκα, ΜΟΝΟ μέ τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, γίνονται ἕνα ἀνδρόγυνο, ἕνας ἄνθρωπος, κι ἑπομένως ἡ ἀρετή αὐτή συνεχίζεται καί γιά τούς δύο ἀφοῦ πλέον εἶναι ΕΝΑΣ, εἶναι «ὁ ἄνθρωπος».

—Καί ποῦ εἶναι τό κακό ἐάν μία κοπέλα ζήσει μέ ἕναν ἄνδρα, ἀλλά χωρίς νά ὑπάρχει γάμος; Πάλι δέν θά ὑπάρχει αὐτή ἡ παρθενία ποῦ λές;

—Ἐάν δέν κάνω λάθος ἔχεις τρία παιδιά. Δύο κορίτσια καί ἕνα ἀγόρι, ἔτσι δέν εἶναι; Πῶς θά σοῦ φαινόταν ἐάν ὁ γιός σου ἔκανε γυναῖκα του τήν κόρη σου καί ἀδελφή του;

—Μά αὐτό εἶναι ἀνωμαλία.

—Βεβαίως καί εἶναι. Καί γιατί νά μήν εἶναι ἀνωμαλία στά μάτια τοῦ Θεοῦ ἡ συνεύρεση κάποιου μέ μία γυναῖκα, τήν στιγμή πού ὅλοι μας εἴμαστε ἀδέλφια μέ ἕναν Πατέρα; Ἀδελφός μου ὁ γιός μου, ἀδελφός μου ὁ πατέρας μου, ἀδελφή μου ἡ γειτόνισσα, ἀδελφή μου ἡ σύζυγός μου. Ὅλων ὁ πατέρας εἶναι ὁ Θεός καί ὅλοι εἴμαστε ἀδέλφια. Μόνο μέ τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, πού δίδεται μέσῳ τοῦ Ἱεροῦ Μυστηρίου τοῦ γάμου, ἔχουν τήν ἄδεια ἕνας ἄνδρας καί μία γυναῖκα νά γίνουν ἕνα. Ὄχι ἁπλᾶ νά συνευρεθοῦν δύο –μέχρι χθές ἄγνωστοι– γιά μιά στιγμή εὐχαρίστησης(!), ἀλλά νά γίνουν ἕνας ἄνθρωπος, μέ μία πορεία καί μέ ἕναν σκοπό: Τήν σωτηρία τήν δική τους ἀλλά καί τῶν παιδιῶν τους, τά ὁποῖα παιδιά τους θά εἶναι καρπός ἀπό τήν εὐλογημένη καί γεμάτη ἀγάπη συνεύρεσή τους. Μόνον ἔτσι εἶναι ἐπιτρεπτή ἡ συνεύρεση δύο ἀνθρώπων. Πρῶτα θά παρουσιασθοῦν μπροστά στόν Δημιουργό καί Πατέρα τους νά Τοῦ ζητήσουν ταπεινά τήν ἄδεια νά κάνουν οἰκογένεια καί μετά θά συνευρεθοῦν.

—Ὅποιος ἄλλος τρόπος ἤ θεσμός, εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ. Εἶναι ἁπλᾶ γιά νά ἱκανοποιεῖ κάποιος τίς σαρκικές του ἐπιθυμίες χωρίς καμία ἐπιβάρυνση καί χωρίς καμία ὑποχρέωση. Εἶναι ἕνα κόλπο γιά σαρκική εὐχαρίστηση, ἀποφεύγοντας μάλιστα καί τήν τήρηση τῆς πρώτης ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ «αὐξάνεσθε καί πληθύνεσθε», τήν ὁποία τηροῦν ὅλα τά πλάσματά Του. Καί

ἐάν προκύψει καί καμία ἐγκυμοσύνη ... τότε ἡ ψυχούλα αὐτή πού δέν διάλεξε ἡ ἴδια νά ἔρθει στή ζωή, αὐτομάτως παίρνει τό ὄνομα «ἀνεπιθύμητος/η» καί σχεδόν πάντα δολοφονεῖται ἀργά καί βασανιστικά ἀπό κάποιους "γιατρούς", οἱ ὁποῖοι μετατρέπουν τά ἰατρικά ἐργαλεῖα, σέ ἐργαλεῖα βασανιστηρίων καί θανάτου. Καί ἐάν ἀποφασίσει μία κοπέλα νά κρατήσει τό παιδί, τότε, ὅπως ξέρεις καλά, οἱ περισσότερες ἐγκαταλείπονται ἀπό τόν ... πιστό τους σύντροφο καί βρίσκονται μόνες τους χωρίς καμία βοήθεια γιά νά μεγαλώσουν τό παιδί τους. Πές μου σέ παρακαλῶ, τί τό ὄμορφο βλέπεις σέ ὅλο αὐτό;

—Ἔ! Ἐντάξει, σίγουρα δέν εἶναι ὡραῖο.

—Τότε γιατί τό ὑποστηρίζεις καί παίρνεις καί στό λαιμό σου τά παιδιά πού σέ ἀκοῦν;

—Μά αὐτά πού μοῦ λές μποροῦν νά γίνουν καί μέσα στό γάμο.

—Σαφῶς καί μπορεῖ νά γίνουν. Καί γίνονται καί συχνότερα σήμερα, ἀφοῦ δέν ὑπάρχει ἀγάπη μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ἀλλά οὔτε πίστη, οὔτε καί ἐπίγνωση τοῦ τί εἶναι ὁ γάμος. Ὅμως, μέσα στό Ἱερό Μυστήριο τοῦ γάμου ὅλα εἶναι διαφορετικά. Εἶναι λές καί ὑπάρχει ἕνα πέπλο πού καλύπτει καί προστατεύει τήν οἰκογένεια. Τότε, καί νά θέλει ὁ ἕνας ἀπό τούς δύο νά φύγει, τό σκέφτεται πολύ. Εἶναι σά νά τόν κρατάει μιά ἀόρατη δύναμη. Βέβαια σαφῶς καί ἐάν τό θελήσει πολύ τά διαλύει ὅλα. Ὅμως θά τό σκεφτεῖ πολύ. Ἀκόμα καί οἱ εἰδικοί ψυχολόγοι καί οἰκογενειακοί σύμβουλοι προτείνουν νά τελεῖται γάμος. Δηλαδή τά αὐτονόητα πού τά τηροῦσαν πατροπαράδοτα οἱ ἀγράμματοι παπποῦδες μας, ἔρχεται ἡ ἐπιστήμη νά μᾶς τά προτείνει σάν τόν ἀσφαλέστερο δρόμο γιά τήν οἰκογένεια!!!

—Τέλος πάντων, τό νά πάει μία δεκαεπτάχρονη ἕνα τριήμερο μέ τό ἀγόρι της καί τήν παρέα τους δέν τό βλέπω κακό. Στό κάτω κάτω ὅλοι ἔτσι κάνουν. Καί ξέρεις, ὅταν δέν ἀκολουθεῖς τήν πρόοδο, ἀπομονώνεσαι καί αὐτό εἶναι πολύ ἄσχημο. Βρίσκεσαι μόνος σου χωρίς φίλους καί παρέες.

—Κοίταξε, ἐάν ἐννοεῖς πρόοδο τήν ἀπομάκρυνση ἀπό τήν Ἀλήθεια, τότε μπορεῖς νά σκέφτεσαι ἔτσι. Ὅμως, ὅπως πολύ καλά γνωρίζεις ἡ Ἀλήθεια δέν ἀλλάζει. Τό τραπέζι πάνω στό ὁποῖο ἀκουμποῦμε τώρα, μπορεῖς νά ὀνομάσεις ἤ νά τό περιγράψεις ὅπως θέλεις. Δέν θά πάψει, ὅμως, ποτέ νά εἶναι τραπέζι. Θά ἀρχίσει νά ἀλλοιώνεται ὁ ὁρισμός καί ἡ εἰκόνα του, μόνον ὅταν θά ἔχεις ἐσύ κάποιο συμφέρον γιά νά πείσεις τόν ἄλλο ὅτι αὐτό δέν εἶναι τραπέζι. Μόνον ὅταν ἔχουμε συμφέρον διαστρεβλώνουμε τήν ἀλήθεια. Καί δυστυχῶς, ἐδῶ εἶναι πού τήν ἔχουμε πατήσει. Ἐπειδή ἔχει κυριαρχήσει πιά (εἰδικά στούς νέους) τό πάθος τῆς σαρκολατρείας, μ�ς ὁδηγεῖ στό νά διαστρεβλώσουμε τήν ἀλήθεια, νά πείσουμε ὅτι τό κακό εἶναι καλό κι ὅτι αὐτό λέγεται πρόοδος κι ἑπομένως μποροῦμε νά κάνουμε ὅ,τι μᾶς ἀρέσει, χωρίς ἀναστολές καί ἐνοχές. Καί ταὐτόχρονα παρουσιαζόμαστε καί σάν προοδευτικοί, ἐνῷ οἱ ὑπόλοιποι πού δέν ἀκολουθοῦν βαφτίζονται ἀναχρονιστικοί, παλιομοδίτες καί γραφικοί.

Καί δέν καταλαβαίνουν οἱ ἀνόητοι ὅτι τό μόνο πού διαστρεβλώνουν εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Διότι ἐάν πιστεύει κάποιος καί ἀγαπάει τόν Χριστό, πῶς καί μέ τί τόλμη θά ἀλλάξει τά λόγια Του καί τίς ἐπευφημίες Του γιά τήν ἀρετή τῆς παρθενίας ἀλλά καί τήν κατάκριση, ἀπό τόν Ἴδιο, τῆς πορνείας; Πόσο πολύ ἔχουμε ξεπέσει, ὥστε μέ τόσο μεγάλη εὐκολία νά ἀνταλλάσουμε τό χρυσάφι μέ τό κάρβουνο, ἐπειδή ὅλοι γύρω μας λερώθηκαν κι ἔγιναν μαῦροι;!! Τέλος πάντων, μέ ρώτησες καί ἐγώ σάν φίλος ὄφειλα νά σοῦ ἀπαντήσω. Ἀπό κεῖ καί πέρα κᾶνε ὅπως νομίζεις.

Ὁ Θεός νά μᾶς λυπηθεῖ καί νά μᾶς συγχωρήσει.

Μυρίλλας Ἀναστάσιος

Ἄραγε ἡ Ἱστορία διδάσκει;

Εἶναι γενικά ἀποδεκτή ἡ ἄποψη ὅτι «ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται», ἤ ὅτι «ἡ ἱστορία ἐμφανίζει μία κυκλικότητα καί μία περιοδικότητα». Στίς μέρες πού ὅλα καταβαραθρώνονται καί ἀποτιμῶνται μόνο μέ οἰκονομικούς ὅρους καί ἰσοδύναμα ἀποτελέσματα, εὐτυχῶς ὑπάρχουν ἀκόμα μερικές ὑγιεῖς φωνές, πού διατείνονται ὅτι ἡ ἱστορία μπορεῖ νά μᾶς εἶναι χρήσιμη καί ὠφέλιμη. Καί αὐτό, γιατί ἀποδεχόμενοι τήν κυκλικότητα τῶν ἱστορικῶν γεγονότων καί καταστάσεων καί διδασκόμενοι ἀπό τά λάθη τοῦ παρελθόντος, μποροῦμε νά βελτιώσουμε τούς ὅρους τοῦ παρόντος καί τοῦ μέλλοντος.

Ἄραγε ὅμως ἰσχύει αὐτό; Ὑπάρχουν δηλαδή γεγονότα ἤ καταστάσεις, πού ἐπαναλαμβάνονται, ἤ, ἀκόμα καλύτερα, μποροῦμε ἐμεῖς σήμερα νά διδαχθοῦμε ἀπό τόν τρόπο πού ἀντιμετωπίστηκαν παρόμοιες καταστάσεις στό παρελθόν; Ἐμεῖς θεωροῦμε πώς ὄντως ὑπάρχουν ὁρισμένα ἱστορικά γεγονότα πού μποροῦμε νά ἁλιεύσουμε ἀπό τόν ἀπέραντο ὠκεανό τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, τά ὁποῖα ἀξίζει νά τά ἀναφέρουμε. Καί αὐτό, ὄχι τόσο γιά νά θυμοῦνται οἱ λίγοι παλιοί πού τά ἔζησαν, ὅσο γιά νά τά μαθαίνουμε ἐμεῖς οἱ νεοέλληνες καί νά συνειδητοποιοῦμε τήν βαριά κληρονομιά λεβεντιᾶς, θάρρους καί ἀγωνιστικότητας πού κουβαλᾶμε στά γονίδιά μας.

Εἶναι γνωστό ὅτι ὁ Ἑλληνικός λαός ὑπέφερε τά πάνδεινα κατά τήν περίοδο τῆς Γερμανικῆς κατοχῆς. Ἡ οἰκονομία τῆς χώρας, ἡ ὁποία εἶχε ἤδη κλονιστεῖ σοβαρά ἀπό τήν πολεμική ἀναμέτρηση μέ τήν Ἰταλική καί τήν Γερμανική πολεμική μηχανή, κατέρρευσε πλήρως κατά τήν διάρκειά της. Ἡ ἐπίταξη ἀπό τίς δυνάμεις τοῦ Ἄξονα τῶν πρώτων ὑλῶν, καθώς καί ὅλων τῶν ζωτικῆς σημασίας ἐμπορευμάτων καί βιομηχανικῶν προϊόντων, ἐκτίναξε τήν

τιμή τους στό ἐσωτερικό τῆς Χώρας στά ὕψη καί ὁδήγησε σέ ἐκρηκτική ἄνοδο τοῦ πληθωρισμοῦ. Αὐτό συνέβη, γιατί οἱ Γερμανικές καί Ἰταλικές δυνάμεις κατοχῆς ἀντιμετώπισαν τά περισσότερα προϊόντα ὡς λάφυρα πολέμου, κατά παράβαση τῶν κανόνων περί ἐπιτάξεων σέ κατεχόμενη χώρα τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου (Κανονισμός τῆς Χάγης τοῦ 1907).

Η προστασία τῶν οἰκονομικῶν δομῶν τῶν κατεχόμενων χωρῶν ἤ ἡ διατήρηση τοῦ ἐλάχιστου ἀποθεματικοῦ σέ τρόφιμα καί πρῶτες ὕλες γιά τήν ἐπιβίωση τοῦ πληθυσμοῦ δέν ἦταν στίς προτεραιότητες τῆς Γερμανίας. Προεῖχε ἡ στήριξη τῆς στρατιωτικῆς της μηχανῆς καί ἡ νίκη της στόν πόλεμο μέ κάθε μέσο, γεγονότα ἀσύμβατα μέ τήν ἱκανοποίηση τῶν ἀνθρωπιστικῶν ἀναγκῶν. Χαρακτηριστική ἦταν ἡ δήλωση τοῦ Γερμανοῦ στρατάρχη Γκέρινγκ: «Καρφί δέν μοῦ καίγεται ὅταν μοῦ λέτε ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῆς ζώνης εὐθύνης σας πεθαίνουν ἀπό τήν πεῖνα. Ἀφῆστε τους νά πεθάνουν, ἐφόσον ἔτσι δέν λιμοκτονεῖ κανένας Γερμανός».

Ἡ ἔλλειψη ὅμως τῶν τροφίμων καί τῶν διαφόρων εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης, ἡ ὁποία ὁδήγησε σέ ἄνθηση τῆς μαύρης ἀγορᾶς, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τό ξέσπασμα ἑνός καταστροφικοῦ λιμοῦ τόν χειμώνα τοῦ 1941 – 1942, ὁπότε καί ὑπολογίζεται πώς χιλιάδες Ἑλλήνων ἔχασαν τή ζωή τους σέ μία ἀπό τίς μεγαλύτερες ἀνθρωπιστικές τραγωδίες τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Σύμφωνα μέ τά ἀρχεῖα τῶν κατοχικῶν ἀρχῶν, πού παρουσιάζουν πιό συντηρητικά το μέγεθος τοῦ λιμοῦ, ὁ μέσος ὅρος θανάτων τόν Νοέμβριο τοῦ 1941 τετραπλασιάστηκε ἀπό τόν ἀντίστοιχο τῆς περιόδου 1931 – 1940, ἐνῶ τό διάστημα Ἰανουαρίου 1942 – Μαρτίου 1942 ἑξαπλασιάστηκε. Ἡ ἔκταση ὅμως τῆς ἀνθρωπιστικῆς καταστροφῆς εἶναι ἀκόμη πιό δραματική καθώς ἕνας μεγάλος ἀριθμός θανάτων δέν ἀναφέρονταν στίς τότε ἀρχές, σκόπιμα, προκειμένου τά κουπόνια διατροφῆς πού χρησιμοποιοῦσαν γιά τά συσσίτια, νά χρησιμοποιηθοῦν ἀπό τ' ἄλλα μέλη τῶν οἰκογενειῶν τους.

Στήν χαραυγή τοῦ 1943, ὁ τόσο σκληρά καί ἀπάνθρωπα ἐξαθλιωμένος Ἑλληνικός λαός δέν ἀντιμετώπιζε μόνο τήν ἀπειλή τῆς πείνας καί τῆς καταπίεσης, ἀλλά ἐρχόταν ἀντιμέτωπος καί μέ τόν κίνδυνο τῆς πολιτικῆς ἐπιστράτευσης. Μέ τό μέτρο αὐτό, οἱ δυνάμεις κατοχῆς ἐπεδίωκαν νά στείλουν Ἕλληνες πολῖτες στή Γερμανία καί σέ ἄλλες κατεχόμενες χῶρες, γιά νά δουλέψουν σέ καταναγκαστικά ἔργα. Το μέτρο αὐτό δέν ἀφοροῦσε τούς Ἕλληνες Ἰουδαίους τό θρήσκευμα, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀρχίσει σταδιακά νά στέλνονται στά διάφορα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Στίς 23 Φεβρουαρίου τοῦ 1943 δημοσιεύεται τελικά στήν ἐφημερίδα «Γερμανικά Νέα» ἡ διαταγή τοῦ στρατηγοῦ Σπάϊντελ γιά τήν πολιτική ἐπιστράτευση τῶν Ἑλλήνων. Τό ἴδιο βράδυ ὁ κατοχικός πρωθυπουργός

Κωνσταντῖνος Λογοθετόπουλος καί ὁ ὑπουργός Ἐργασίας Νικόλαος Καλύβας ἔσπευσαν νά δημοσιεύσουν στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως σχετικό διάταγμα μέ τίτλο «Περί ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας τοῦ ἀστικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἑλλάδος». Γιά ἄλλη μία φορά ἡ κυβέρνηση τῶν δοσίλογων ἀδυνατοῦσε νά ὑπερασπιστεῖ τά δικαιώματα τοῦ ἐξαθλιωμένου Ἑλληνικοῦ λαοῦ καί νά ἀμβλύνει τίς συνέπειες τῆς κατοχικῆς πραγματικότητας, τοῦ ὑπερπληθωρισμοῦ καί τῶν ἀνεξέλεγκτων ἐπιτάξεων.

Ἡ ἀντίδραση τῶν δοκιμαζόμενων Ἑλλήνων ὑπῆρξε ἀκαριαία. Τήν ἑπόμενη μέρα, 24 Φεβρουαρίου τοῦ 1943, χιλιάδες ἄνθρωποι ξεχύνονται στούς δρόμους τῆς Ἀθήνας γιά νά βροντοφωνάξουν «κάτω ἡ ἐπιστράτευση» καί νά ψάλλουν τόν Ἐθνικό Ὕμνο. Μία ὁμάδα ἀπό αὐτές διασπᾶ τόν ἀστυνομικό κλοιό καί καταστρέφει τό γραφεῖο τοῦ κατοχικοῦ πρωθυπουργοῦ Λογοθετόπουλου στή Βουλή, ἐνῶ μία ἄλλη ὑπερφαλαγγίζει τούς Ἰταλούς καραμπινιέρους καί πυρπολεῖ τό Ὑπουργεῖο Ἐργασίας, στό ὁποῖο εἶχε γίνει ὁ προπαρασκευαστικός σχεδιασμός τῆς ἐπιστράτευσης. Τρεῖς διαδηλωτές νεκροί καί τριάντα σοβαρά τραυματίες ἦταν ὁ ἀπολογισμός αὐτῶν τῶν συγκρούσεων.

Κατά τήν διάρκεια τῶν ἑπόμενων ἡμερῶν, τό αὐθόρμητο δίνει τή θέση του στό ὀργανωμένο. Ὁ Ἑλληνικός λαός συρρέει κατά χιλιάδες στούς δρόμους γιά νά διαδηλώσει. Ἡ ἀντίδραση κατά τῆς ἐπιστράτευσης φουντώνει. Ἡ κηδεία τοῦ ἐθνικοῦ ποιητῆ Κωστῆ Παλαμᾶ στίς 28 Φεβρουαρίου τοῦ 1943 μετατρέπεται καί αὐτή σέ μεγαλειώδη ἀντικατοχική διαδήλωση.

Στίς 5 Μαρτίου τοῦ 1943 συγκροτεῖται μεγάλη διαδήλωση κατά τῆς πολιτικῆς ἐπιστράτευσης. Ἀπό τήν παράνομη ἐφημερίδα «Τό Ἑλληνικόν Αἷμα» (φύλλο 15/3/1943) διαβάζουμε: «…Τήν πρωΐαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης (5/3/1943) ἐσημειώθησαν μεγάλαι συγκεντρώσεις εἰς τά κεντρικώτερα σημεῖα τῆς πόλεως. Αἱ συγκεντρώσεις μετετρέποντο εἰς διαδηλώσεις, αἵτινες διά τῆς συνεχοῦς ἑνώσεως τῶν διαφόρων ὁμάδων ἀπετέλουν ἕναν ἀφαντάστως ὁρμητικόν χείμαρρον, ἕτοιμον ἐν κυριολεξίᾳ νά παρασύρη κάθε ἴχνος τῶν βαρβάρων…».

Πρό τῆς ὀγκούμενης λαϊκῆς ἀντίδρασης, οἱ κατακτητές ἀναγκάζονται νά ἀκυρώσουν τήν πολιτική ἐπιστράτευση στίς 10 Μαρτίου τοῦ 1943. Πρόκειται γιά μεγαλειώδη στιγμή τῆς ἀντίστασης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἕνα ἀνεπανάληπτο σέ πανευρωπαϊκή κλίμακα γεγονός. Ἡ ματαίωση τῆς πολιτικῆς ἐπιστράτευσης ἦταν καί ἡ τελευταία πολιτική πράξη τῆς δεύτερης κατοχικῆς κυβέρνησης. Ὁ Κωνσταντῖνος Λογοθετόπουλος ἀντικαταστάθηκε ὡς ἀνεπαρκής ἀπό τούς Γερμανούς μέ τόν Ἰωάννη Ράλλη τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1943.

Ἡ ἀπεργία τοῦ Μαρτίου τοῦ 1943 δέν ἦταν ἡ μόνη ἀπεργία κατά τή διάρκεια τῆς Γερμανικῆς κατοχῆς. Ἄλλη μαζική ἀπεργία, τῆς ὁποίας ἰθύνων

νοῦς ἦταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος Δαμασκηνός, εἶχε πραγματοποιηθεῖ τήν 7η Σεπτεμβρίου 1942. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς ἦταν νά μήν ἀποσταλεῖ κανένας Ἕλληνας ἐπίστρατος στό Ρωσικό μέτωπο κατά τή στρατιωτική ἐπιχείρηση μέ τήν κωδική ὀνομασία «Μπαρμπαρόσα». Ἀξίζει νά ἀναφέρουμε ὅτι ἡ δράση τοῦ συγκεκριμένου Ἱεράρχου εἶχε πολύ ἐξοργίσει τούς κατακτητές, διότι, μεταξύ τῶν ἄλλων ἐνεργειῶν του, εἶχε παρέμβει ζητῶντας τήν παύση τῆς ἐπιθετικότητας τῶν Βουλγάρων συμμάχων τοῦ Ἄξονα κατά τῶν Ἑλληνικῶν πληθυσμῶν τῆς Μακεδονίας καί τῆς Θράκης, ὅπως ἐπίσης καί διότι εἶχε προστατεύσει ἀπό τήν μήνη τῶν κατακτητῶν πολλούς Ἕλληνες, πού ἦσαν Ἰουδαῖοι στό θρήσκευμα.

Ἐνθυμούμενος τά παραπάνω γεγονότα, τά ὁποῖα ἔζησε ὁ ὑπερενεντηκοντούτης ἀναγνώστης τοῦ περιοδικοῦ μας, κ. Παντελῆς Παπαναστασίου, μᾶς ἐπιβεβαίωσε ὅτι ὅταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός ἀπειλήθηκε γιά τήν δράση ἀπό τόν Γερμανό στρατηγό Στρόοπ μέ τυφεκισμό τοῦ ἀπάντησε: «Οἱ Ἱεράρχες τῆς Ἑλλάδος, στρατηγέ Στρόοπ, δέν τουφεκίζονται, ἀπαγχονίζονται. Σᾶς παρακαλῶ νά σεβασθῆτε αὐτήν τήν παράδοσιν».

Ἡ ἱστορική πραγματικότητα, ὅπως αὐτή διαμορφώνεται ἀπό τά γεγονότα καί τίς καταστάσεις πού ἔλαβαν χώρα στό παρελθόν, ὅσο καί ἡ ἀντιπαραβολή τους μέ τήν κατάσταση πού βιώνουμε στήν πατρίδα μας σήμερα δέν ἀφήνουν πολλά περιθώρια γιά παρερμηνεῖες. Ἄν πραγματικά μελετούσαμε τά παρελθόντα ἱστορικά γεγονότα καί ἀποφεύγαμε τά λάθη πού ἔκαναν οἱ προηγούμενες γενιές θά μπορούσαμε δυνητικά νά «προβλέψουμε» τό παρόν πού βιώνουμε. Ἡ ἱστορία πραγματικά ἐπαναλαμβάνεται.

Ἐμεῖς ὅμως σήμερα ἀποδειχθήκαμε κατώτεροι τῶν περιστάσεων. Τό μόνο πού κάναμε ἦταν νά σβήσουμε ἕνα κομμάτι, ἀπό τά πολλά κομμάτια τοῦ παρελθόντος, πού ἀπαρτίζουν τήν ἱστορία μας. Τό τί θά συνέβαινε, μᾶς τό εἶχε ἤδη πεῖ ἀπό παλιά ὁ Νομπελίστας ποιητής μᾶς Γ. Σεφέρης: «σβήσαμε ἕνα ἀντίστοιχο κομμάτι ἀπό τό μέλλον». Σᾶς ἀφήνω νά βγάλετε τά δικά σας συμπεράσματα γιά τίς εὐθῦνες πού ἔχουμε τόσο ἐμεῖς ὡς λαός, ὅσο καί οἱ Ἱεράρχες μας, γιά τόν τρόπο πού ἀντιμετωπίζουμε τίς ἀποφάσεις τῶν πολιτικῶν, πού ὁρίζουν τή ζωή μας. Ἄραγε, θά μπορούσαμε νά βροῦμε καμιά δικαιολογία στήν ἀπάντηση πού θά δίναμε στό διαχρονικό ἐρώτημα πού θέτει ὁ Μπέρναρ Σῶ στήν ἀνθρωπότητα: «Ἄν ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται καί τό ἀπροσδόκητο πάντα συμβαίνει, πόσο ἀνεπίδεκτος μαθήσεως ἀπό τήν ἐμπειρία εἶναι ὁ ἄνθρωπος»;

Ἰωάννης Χαραλάμπης
Οἰκονομολόγος

Ὁ καυγάς γίνεται γιά τήν Ἐξόδιο Ἀκολουθία!

Τό ζωηρό ἐνδιαφέρον καί οἱ ἔντονες συζητήσεις πού εἶχε προκαλέσει ἡ ἀποδοχή τῆς καύσης τῶν νεκρῶν στήν Ἑλλάδα μέ τήν ψήφιση τοῦ νόμου 3448/2006 (ἄρθρο 35) -μάλιστα μέ ἀπόλυτη διακομματική συναίνεση- μειώθηκαν μέν μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου, δέν σταμάτησαν ὅμως ποτέ. Μέ ἀφορμές ὅπως τό Προεδρικό Διάταγμα 31/2009 γιά τίς προϋποθέσεις καθορισμοῦ τῶν χώρων δημιουργίας Κέντρων Ἀποτέφρωσης Νεκρῶν, τήν κοινή Ὑπουργική Ἀπόφαση ΚΥΑ 20232/2010 γιά τή ρύθμιση θεμάτων τεχνικοῦ ἤ λεπτομερειακοῦ χαρακτῆρα γιά τήν ἵδρυση καί λειτουργία Κέντρων Ἀποτέφρωσης Νεκρῶν, τήν ἀκύρωση προσπαθειῶν δημιουργίας Κέντρων Ἀποτέφρωσης στά Κοιμητήρια τῶν Δήμων Ζωγράφου, Μαρκοπούλου, Βόλου, Σχιστοῦ κ.ἄ., τό θέμα αὐτό ἐπανῆλθε ἀρκετές φορές στήν ἐπικαιρότητα.

Μιά πολύ χαρακτηριστική ἀναφορά ἔρχεται ἀπό τό Δῆμο Θεσσαλονίκης. Ὁ Δήμαρχος τῆς πόλης κ. Μπουτάρης, ἀναφερόμενος στά γραφειοκρατικά ἐμπόδια πού καθυστεροῦν τήν κατασκευή ἀποτεφρωτηρίου νεκρῶν, τόνισε στό Δημοτικό Συμβούλιο ἀναφορικά μέ τίς ἀντιδράσεις στόν ἐκκλησιαστικό χῶρο: «Ὁ καυγάς γίνεται γιά τήν ἐξόδιο ἀκολουθία». Βέβαια, δέν ἐπιλέγει τυχαῖα τή λέξη «καυγάς». Τό κάνει, γιά νά ὑποδηλώσει τήν ἀρχικά πολύ ἔντονη ἀντίδραση τῆς Ἐκκλησίας στήν ψήφιση τοῦ νόμου, ἀλλά καί τήν τωρινή, πού τή θεωρεῖ μέν πολύ πιό ἤπια ἀλλά ὡστόσο οὐσιαστική ἀκόμα στό θέμα τῆς ἐξοδίου ἀκολουθίας. Ἡ λέξη αὐτή παραπέμπει σέ παιδιά ἤ καί ἐνήλικους πού μέ πεῖσμα καί χωρίς οὐσιαστική ἐπιχειρηματολογία ὑπεραμύνονται μιᾶς θέσης, προκειμένου νά διαφυλάξουν τά συμφέροντά τους. Ἐάν ἐπί πλέον συνδυαστεῖ μέ ἄλλες δηλώσεις πού ἔχει κάνει κατά καιρούς ὁ κ. Μπουτάρης, ὅτι δηλ. εἶναι ζήτημα πολιτισμοῦ γιά ἐκεῖνον ἡ ἀνέγερση ἀποτεφρωτηρίου στό Δῆμο Θεσσαλονίκης, γίνεται φανερό, ὅτι ἡ Ἐκκλησία γιά τόν κ. Δήμαρχο μέ πεῖσμα ἀντιστρατεύεται τήν προσπάθεια ἐκσυγχρονισμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας καί ἔνταξής της στόν πολιτισμό τῆς Εὐρώπης, τῆς ὁποίας τά κράτη στό θέμα τῆς καθιέρωσης τῆς καύσης τῶν νεκρῶν βρίσκονται ἑκατονταετίες (Γαλλία, Ἀγγλία, Γερμανία) ἤ τουλάχιστον πολλές δεκαετίες (Αὐστρία, Ἰταλία, Ἐλβετία, Ἱσπανία κ.ἄ.) μπροστά ἀπό τήν Ἑλλάδα. Μάλιστα ἡ Ἑλλάδα, μαζί μέ τήν Κύπρο καί τήν Μάλτα, εἶναι οἱ μόνες Εὐρωπαϊκές χῶρες, πού δέν διαθέτουν ἀκόμα οὔτε ἕνα ἀποτεφρωτήριο.

Ποιόν πολιτισμό, ὅμως, ἐννοεῖ ὁ κ. Μπουτάρης; Πολιτισμένες θεωρεῖ τίς κοινωνίες ἐκεῖνες, οἱ ὁποῖες ἐξασφαλίζουν τήν πραγματοποίηση τῆς ἐπιθυμίας ἑνός πολίτη τους γιά τήν καύση τοῦ σώματός του μετά τό θάνατό του. Μάλιστα, ἡ ἐπιθυμία αὐτή ἐμπίπτει στό δικαίωμα αὐτοδιάθεσης τοῦ ἀνθρώπου, τό ὁποῖο ὁ ἴδιος ὁ πολίτης θά μποροῦσε νά τό ἀσκήσει μόνο στήν περίπτωση, πού θά ἀποφάσιζε νά αὐτοπυρποληθεῖ - μιά ἀποκρουστική ὅμως εἰκόνα ἀκόμα καί γιά τόν λάτρη τῆς καύσης τοῦ σώματος. Ἄρα ἔχει ἀνάγκη τήν κοινωνία γιά τήν πραγματοποίηση τοῦ «δικαιώματός» του. Ζητάει λοιπόν ἀπό τήν πολιτεία, τούς συμπολῖτες του νά δεχτοῦν, ἐπειδή ἔτσι τοῦ ἀρέσει, τήν ἐπιβάρυνση τῆς ἀτμόσφαιρας στήν ὁποία ζοῦν μέ ἕνα τεράστιο σύννεφο διοξειδίου τοῦ ἄνθρακα (50 κιλά κατά μέσον ὅρο ἀνά καύση ἑνός σώματος), ζητάει πολύτιμα ἐνεργειακά ἀποθέματα νά ξοδεύονται ἄσκοπα (γιά κάθε ἀποτέφρωση ἀπαιτοῦνται σέ συνεχῆ λειτουργία τοῦ ἀποτεφρωτήρα περίπου 175 μ^3 φυσικοῦ ἀερίου πού ἀρκοῦν γιά τή θέρμανση μιᾶς μέτριας πολυκατοικίας ἐπί 7 μέρες. Ὅταν κατά τή νύχτα ἤ κατά τό Σαββατοκύριακο παύει ἡ λειτουργία τοῦ ἀποτεφρωτήρα, χρειάζονται ἄλλα 100 ἤ 300 μ^3 ἀντίστοιχα γιά τήν ἐπαναφορά τῆς ἀπαραίτητης θερμοκρασίας). Καί τό ἀπαιτεῖ ἀπό τήν κοινωνία πού ζεῖ, παρ' ὅτι ἡ ταφή τοῦ νεκροῦ σώματος ὄχι μόνο ἐπί αἰῶνες εἶναι ἡ παράδοση αὐτοῦ τοῦ τόπου ἀλλά εἶναι καί, ἐπιστημονικά ἀποδεδειγμένα, ἡ ἰδανική λύση γιά τά νεκρά σώματα τῶν ἀνθρώπων. Οὔτε μολύνει τό περιβάλλον, οὔτε ξοδεύει πολύτιμα ἐνεργειακά ἀποθέματα. Ἀντίθετα, μέ τήν ταφή ὁλοκληρώνεται ὁ κύκλος τῆς φύσης. Μόνο ἄνθρωποι χωρίς ἐπιστημονική κατάρτιση πιστεύουν ὅτι μέ τήν ταφή μολύνεται τό ὑπέδαφος. Ὄχι μικρόβια, ἀλλά σαπροφυτικοί ὀργανισμοί ἀποικοδομοῦν τό νεκρό σῶμα καί τό μετατρέπουν, ὅπως ἄλλωστε ὅλα τά ὀργανικά στοιχεῖα, σέ θρεπτικές οὐσίες γιά τά φυτά. Ἁπλῶς παραμένουν τά ὀστᾶ, τά ὁποῖα οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί μετά τήν ἐκταφή, σεβόμενοι τόν κεκοιμημένο ἄνθρωπο, φυλάσσουν σέ ὀστεοφυλάκια. Αὐτά τά ὀστᾶ παραπέμπουν πρῶτον στόν προηγούμενο ζωντανό ἄνθρωπο, δεύτερον στήν τωρινή κατάσταση τῆς ψυχῆς του καί τρίτον στή μέλλουσα κατάστασή του μετά τήν ἐπανασύνδεση σώματος καί ψυχῆς.

Ἡ παραπάνω ὀρθόδοξη ἀντίληψη ἀποτελεῖ, φυσικά, βδέλυγμα γιά τούς λάτρεις τῆς καύσης. Ὁδηγούμενοι ἀπό μῖσος πρός τό σῶμα τους, πού, ἄχρηστο πλέον, δέν μπορεῖ νά ἐξυπηρετεῖ πιά τίς ὀρέξεις τους, θέλουν τήν ἐξαφάνιση αὐτοῦ τοῦ σώματος καί μέσῳ αὐτῆς προφανῶς καί τῆς ἴδιας τῆς ὕπαρξής τους, ἐπιδιώκουν τήν ἀπόλυτη ἐκμηδένισή τους. Αὐτές τίς μηδενιστικές πεποιθήσεις καλεῖται ἡ μέ μεγάλη πλειοψηφία Ὀρθόδοξη κοινωνία ἐδῶ στήν Ἑλλάδα, διαγράφοντας τή θεανθρωποκεντρική ἀντίληψή της γιά τόν

ἄνθρωπο, διαγράφοντας τήν ἁπλή λογική σκέψη, διαγράφοντας ἀκόμα καί τήν οἰκολογική συνείδηση, νά ὑπηρετήσει.

Σάν νά μήν ἀρκεῖ αὐτό, ὁ Δήμαρχος Θεσσαλονίκης προχωρεῖ ἀκόμα πιό πέρα. Καλεῖ ἐμμέσως πλήν σαφῶς τήν κατά μεγάλη πλειοψηφία Ὀρθόδοξη Ἑλληνική κοινωνία νά ἐπιμεριστεῖ τόσο τά ἔξοδα γιά τήν κατασκευή (2 μέ 3 ἑκατομμύρια εὐρώ σύμφωνα μέ τούς ὑπολογισμούς) ὅσο καί τά ἔξοδα γιά τήν λειτουργία τοῦ ἀποτεφρωτηρίου (ἡ κάθε ἀποτέφρωση ὑπολογίζεται ὅτι θά στοιχίζει 2000 - 4000 εὐρώ) πού ἔχει περιλάβει στά ἐκπολιτιστικά σχέδιά του. Ἡ δῆθεν πολυπολιτισμικότητα τῆς πατρίδας μας προβλήθηκε, βέβαια, γιά νά δικαιολογηθεῖ ἡ ψήφιση τοῦ νόμου τοῦ 2006. Ἀλλά εἶναι σαφές ὅτι μόνο μέ τούς δηλουμένους ἄθεους καί τούς πολῖτες πού ἀνήκουν σέ μιά θρησκευτική μειονότητα πού ἐφαρμόζει παραδοσιακά τήν καύση τοῦ νεκροῦ σώματος δέν πρόκειται ποτέ νά ἐξασφαλιστοῦν αὐτές οἱ δαπάνες κατασκευῆς καί συντήρησης (ἡ μέ ἀπόσταση μεγαλύτερη μειονότητα, ἡ μουσουλμανική, δέν μπορεῖ νά ἀξιοποιηθεῖ ἐδῶ καθόλου, ἐπειδή ἐφαρμόζει ἀποκλειστικά τήν ταφή). Ἑπομένως χρειάζεται πληθώρα ὑποψηφίων γιά καύση ἀπό τήν μεγάλη πλειοψηφία τῶν Ὀρθοδόξων πολιτῶν τῆς πατρίδας μας.

Γι΄ αὐτό ὁ κ. Μπουτάρης πέρα ἀπό τό «δικαίωμα» γιά καύση, στό ὁποῖο ἀναφερθήκαμε παραπάνω, ἀνακαλύπτει καί ἄλλο ἕνα δικαίωμα, τό «δικαίωμα» τῶν λατρῶν τῆς καύσης στήν ἐξόδιο ἀκολουθία. Μέσα στή ζάλη τῶν δικαιωμάτων, μέσα στή ζάλη τοῦ παραλογισμοῦ τῶν λατρῶν τῆς καύσης προστέθηκε ἀκόμα καί αὐτή ἡ ἐξωφρενική ἀπαίτηση ἀπό τήν Ἐκκλησία, νά τελεῖ τήν ἐξόδιο ἀκολουθία σέ ἀνθρώπους, πού ἐπιδιώκουν τήν ἐξαφάνιση τοῦ δημιουργήματος τοῦ Θεοῦ, τοῦ σώματός τους, καί κατ΄ ἐπέκταση καί τήν ἐκμηδένιση τῆς ὕπαρξής τους, σάν νά εἶναι οἱ ἴδιοι αἴτιοι τῆς παρουσίας τους πάνω σ΄ αὐτήν τή γῆ καί σάν νά ἔχουν ἀποκλειστικά ἐκεῖνοι τό δικαίωμα τῆς ἀκύρωσής της.

Αὐτές εἶναι οἱ ἀντιλήψεις τοῦ κ. Δημάρχου περί πολιτισμοῦ. Καί μέ βάση τίς ἀντιλήψεις αὐτές κατηγορεῖ τήν Ἐκκλησία γιά καυγάδες καί ἑπομένως γιά πεῖσμα, ἔλλειψη εὐαισθησίας καί κατανόησης καί γιά ἐμμονές. Ἡ Ἐκκλησία, ὅμως, ἐπειδή εἶναι ὁ παρατεινόμενος Χριστός εἰς τούς αἰώνας, ἐκφέρει ὄντως λόγον ἀληθείας καί ἀγάπης, ἀκόμη καί ἄν ὁ λόγος αὐτός φαίνεται μερικές φορές σκληρός στόν σύγχρονο ἄνθρωπο.

Λέων Μπράνγκ
Δρ. Θεολογίας

ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΔΙΑΤΑΣΣΟΜΕΝ!

Οἱ μοντέρνες κοινωνίες τῆς νεωτερικότητας, ἔχουν εἰσέλθει πιά σέ μιά περίοδο πλήρους ρήξεως μέ τήν παράδοση κάθε θρησκείας. Ἡ κατάσταση αὐτή εἶναι ὁρατή ὄχι μόνον «διά γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ», ἀλλά καί ἐπιβάλλεται ἄνωθεν καί μέ διοικητικά μέτρα ἀπό τούς σύγχρονους κρατοῦντες . Μάλιστα ὅταν οἱ ἀποφάσεις καί τά μέτρα πού ἐπιβάλλονται «ἄνωθεν», ἐνδύονται τήν λεοντῆ μιᾶς κίβδηλης ἐπιστημονικότητας, τότε ἡ σύγχιση καί ἡ ἀσάφεια εἶναι ἀκόμη πιό ἔντονη. Ἀναφερόμαστε συγκεκριμένα στό ποιός ὁρίζει τί εἶναι ζωή καί ποιός ἀποφασίζει ἐάν αὐτό τό «τί» ἀξίζει νά ζήσει ἤ ὄχι. Γιατί ἐκεῖ ἔχει φθάσει δυστυχῶς ὁ δυτικός πολιτισμός.

Διαβάζουμε λοιπόν στήν ἔγκυρη Γαλλική ἐφημερίδα "Le Monde" τῆς 15.01.2014 τά ἀκόλουθα :

«Ο Vincent Lambert τραυματίστηκε θανάσιμα πρό ἕξι ἐτῶν σέ τροχαῖο ἀτύχημα. Ὄντας ἐξ ἀρχῆς σέ κατάσταση βαθέος κώματος, χαρακτηρίστηκε ὅτι βρισκόταν σέ κατάσταση «φυτοῦ» (κατάσταση ἐλαχιστοσχετικής! δραστηριότητος). Αὐτός ὁ χαρακτηρισμός δόθηκε ἀπό τό Πανεπιστημιακό Νοσοκομειακό Κέντρο στό ὁποῖο ὑπάγεται τό νοσοκομεῖο τῆς Reims ὅπου νοσηλεύεται ὁ Lambert. Ο Lambert εἶναι 37 ἐτῶν, τετραπληγικός καί σύμφωνα μέ τήν ἐπιστημονική ὁμάδα τοῦ Π.Ν.Κ. τῆς Reims βρίσκεται σέ κατάσταση ἐλάχιστης συνειδητότητας. Τό Σάββατο 11 Ἰανουαρίου ὁ ἰατρός Eric Kariger, (πρόεδρος ἑνός συλλόγου ὑπό τόν τίτλο «Αὐτονομία καί Ὑγεία») ἀνακοίνωσε στούς συγγενεῖς τοῦ Lambert τήν ἐπικείμενη διακοπή τῆς διατροφῆς καί ἐνυδάτωσής του πού γίνονταν μέ στήριξη ὀροῦ. Τήν Δευτέρα 13 Ἰανουαρίου, οἱ γονεῖς τοῦ Lambert προσέφυγαν στό Διοικητικό Δικαστήριο τοῦ Chalons-en-Champagne (ἡ γνωστή Καμπανία) στό πλαίσιο μιᾶς ἀναφορᾶς μέ αἴτημα νά ἀποφανθεῖ ἐπί τοῦ θέματος. Οἱ γονεῖς καί οἱ λοιποί συγγενεῖς ζητοῦν νά ἀκυρωθεῖ ἡ ἰατρική ἀπόφαση γιά τόν Vincent Lambert καί ἐπιπλέον νά μεταφερθεῖ σέ ἄλλο νοσοκομεῖο. Ἀξίζει νά σημειωθεῖ ὅτι ἡ ἐπιστημονική–ἰατρική ὁμάδα τοῦ Π.Ν.Κ. τῆς Reims, ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἀπόφασή της ἐλήφθη ἐντός τοῦ πλαισίου τοῦ νόμου Leonetti (2005). Ὁ νόμος αὐτός ἀφήνει στήν διακριτική εὐχέρεια τοῦ θεράποντος ἰατροῦ (ἤ τῆς ἐπιστημονικῆς ὁμάδας πού στηρίζει τόν ἀσθενῆ) τήν δυνατότητα νά διακόψει τήν θεραπευτική ἀγωγή καί τήν τεχνητή διατροφή του, ὅταν ἡ συνέχισή τους σημαίνει παράλογη ἐμμονή νά κρατηθεῖ πάσῃ θυσίᾳ στήν ζωή. Ὅλα αὐτά βεβαίως, ὅταν ἡ κατάσταση

τοῦ ἀσθενοῦς εἶναι μή ἀναστρέψιμη. Τέλος ὁ νόμος αὐτός ὁρίζει καί τίς ἐγκριτικές προϋποθέσεις πού πρέπει νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν ἐκ μέρους τῶν συγγενῶν. Βασικό ἐπιχείρημα γιά τήν ἐφαρμογή τοῦ ἐν λόγῳ νόμου εἶναι ἡ παράλογη ἐμμονή, δηλαδή ἡ πεισματική θεραπεία ὅπως χαρακτηρίζεται ἀπό τόν νομοθέτη. Ἀκριβῶς σέ αὐτήν τήν παράλογη ἐμμονή πού προγράφει ὁ νόμος Leonetti, στηρίζεται ἡ στάση τῶν θεραπόντων ἰατρῶν πού ἀποφάσισαν νά διακόψουν τήν τεχνητή διατροφή καί ἐνυδάτωση τοῦ Vincent Lambert. Ο Bernard Devalois παλαιός πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Ἑταιρείας Στήριξης καί Ἀνακουφιστικῆς Φροντίδας ἐκτιμᾶ ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ἀσθενής εἰσέρχεται στό «πλαίσιο ἄχρηστων καί δυσανάλογων ἐνεργειῶν, πού δέ ἔχουν ἄλλο ἀποτέλεσμα παρά μόνο τήν τεχνητή παράταση στή ζωή». Ἀπό τήν ἄλλη, ὁ νομικός σύμβουλος τῶν γονέων τοῦ ἀσθενοῦς, δικηγόρος Jerome Triomphe, ὑποστηρίζει ὅτι «δέν εἶναι δυνατόν νά ἐφαρμοσθεῖ ὁ νόμος Leonetti στήν περίπτωση τοῦ Lambert, ἀφοῦ οὔτε βρίσκεται σέ ἐπιθανάτιο διαδικασία, ἀλλά οὔτε καί ἔχει προσβληθεῖ ἀπό κάποια ἀσθένεια..Ἐπιπλέον οἱ θρεπτικές οὐσίες δέν εἶναι φάρμακα. Μέ τό νά διακοπεῖ ἡ διατροφή, οὐσιαστικά προκαλεῖται ἀσυζητητί ὁ θάνατος.» Ἐπιπλέον χαρακτήρισε τίς ἐνέργειες τοῦ ἰατροῦ E. Kariger «καθαρή μασκαράτα». Οἱ γονεῖς τοῦ Lambert βρίσκονται ἐδῶ καί ἀρκετό καιρό σέ δικαστική διαμάχη μέ τόν Kariger. Τό συγγενικό περιβάλλον εἶχε χωριστεῖ στά δύο μέ ἀφορμή τήν «ἀπόφαση» τοῦ ἰατροῦ Eric Kariger. Ἡ σύζυγός του εἶχε δώσει τήν συγκατάθεσή της γιά τίς ἐνέργειες τοῦ γιατροῦ, ἐνῷ οἱ γονεῖς ἦσαν σφόδρα πολέμιοι. Ἔχει σημειωθεῖ σφοδρή σύγκρουση μέ ἀφορμή τό ζήτημα αὐτό. Πολλοί εἶναι ὑπέρ τῆς ἀπόφασης τῶν ἰατρῶν, νά διακόψουν δηλαδή τήν τεχνητή διατροφή τοῦ ἀσθενοῦς καί ἐκφράζουν τήν θλίψη τους γιά τήν «ἰδεολογική καί θρησκευτική σταυροφορία» τῶν γονέων. Τώρα ἡ τύχη τοῦ Vincent Lambert βρίσκεται στήν ἀπόφαση τοῦ προαναφερθέντος Διοικητικοῦ Δικαστηρίου. Ἐάν δικαιώσει τήν ἰατρική ὁμάδα τοῦ Eric Kariger, τότε τόσο ἡ τεχνητή διατροφή, ὅσο καί ἡ τεχνητή ἐνυδάτωση θά διακοποῦν ἄμεσα. Ο Vincent Lambert θά ὁδηγηθεῖ στό βέβαιο θάνατο ἐντός λίγων ἡμερῶν. Ἐκτός καί ἐάν ἀσκηθεῖ ἔφεση στό Ἀνώτατο Δικαστήριο τοῦ Κράτους ἐντός 48 ὡρῶν.» Αὐτά λοιπόν γράφονται στήν «Monde».

Τό ζήτημα αὐτό δυστυχῶς δέν ἔχει λάβει ἔκταση – ἀπό πλευρᾶς ἐνημέρωσης– στήν χώρα μας. Ἴσως ἐπειδή δέν ἔχουμε ὡς κοινωνία ἀντιμετωπίσει τέτοιας ἀνθρωπολογικῆς «ὑφῆς» ζητήματα ἀκόμη. Στήν ἑσπερία πάντως προηγοῦνται καί ὄχι μόνον χρονικά. Κυρίως ὡς πρός τήν «ποιότητα» καί τό εἶδος τῶν νομο-ἰατρικῶν ζητημάτων πού εἰσάγουν θεσμοί καί κοινωνίες ὅπως στήν Γαλλία. Τό πλαίσιο ἐντός τοῦ ὁποίου κινοῦνται τόσο ὁ νόμος Leonetti,

ὅσο καί τό θεσμικό ὁπλοστάσιο πού τόν στηρίζει, σχηματίζει ἕνα πανίσχυρο λόμπι, πού τοῦ ἐπιτρέπει (δυστυχῶς) νά δίδει μάχες ἀπό θέσεις ἰσχύος. Ἡ Γαλλία εἶναι ἕνα κράτος καθαρά μέ προδιαγραφές νεωτερικές. Οἱ θεσμοί τοῦ Γαλλικοῦ κράτους λειτουργοῦν στήν βάση αὐτῆς τῆς νεωτερικότητας. Ὁ νομοθέτης στηρίζεται σέ ἕνα νομικό ὁπλοστάσιο πού ἀπορρέει, ἀλλά καί στηρίζεται στόν πλήρη διαχωρισμό τοῦ Κράτους ἀπό τήν Ἐκκλησία. Ἐκεῖ ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἕνα ἐκκοσμικευμένο καθίδρυμα πού ἐνασχολεῖται μέ τήν ἄσκηση τῶν «καθαρῶς πνευματικῶν» δραστηριοτήτων καί οὐσιαστικά ἔχει μετατραπεῖ σέ κοινωνικό–ἀνθρωπιστικό ὀργανισμό. Οὔτε βέβαια ἔχει καί τίς Θεολογικές προϋποθέσεις νά καταπιαστεῖ μέ τέτοια σοβαρά ζητήματα. Ἔτσι, ἔχει διανοιχθεῖ πεδίον δόξης λαμπρόν γιά τούς «προοδευτικούς» νομοθέτες καί τούς «χειραφετημένους» γιατρούς. Ὅμως εἶναι δέσμιοι μιᾶς ἐγκατάλειψης-ἀπόσυρσής τους ἀπό τήν λογική καί τήν Θεολογία. Καί ἀκολουθοῦν μέ πλήρη συνέπεια αὐτήν τους τήν δέσμευση.

Ἀλήθεια, ποιός τούς ἔδωσε τό δικαίωμα νά ἀποφαίνονται γιά τήν ζωή τῶν ἀνθρώπων μέ τέτοια ἐλαφρύτητα καί κτηνώδη ἀσυνειδησία;

Πῶς ἀποφαίνονται μέ ὕφος 1000 καρδιναλίων ἕκαστος ἐξ αὐτῶν γιά τό ποιός «ἀξίζει» νά ζεῖ καί ποιός «πρέπει» νά ὁδηγηθεῖ» στόν θάνατο;

Γιατί δέν ὀνομάζουν τίς πράξεις τους καί τίς ἀποφάσεις τους φόνους, ἀλλά τίς βαπτίζουν, ἁπλᾶ λύτρωση ἀπό τήν « ἀδικαιολόγητη ἐμμονή»;

Μήπως τούς ἐμπνέει σέ αὐτή τήν διάστροφη ὁρολογία, ἡ λεγόμενη «ἐθελούσια διακοπή τῆς κύησης» (Interruption Volontaire de la Grossesse) δηλαδή ἡ περιβόητη IVG, ὅπως ὀνομάζουν τήν ἔκτρωση ; (ἐδῶ τουλάχιστον οἱ «προοδευτικοί» ὀπαδοί τους εἶναι εἰλικρινεῖς καί μιλοῦν γιά «avortement» δηλ. ἔκτρωση. Ἐνῷ τό Γαλλικό κράτος δέν τήν ὀνομάζει ποτέ ἔκτρωση μά IVG. Τέτοια ὑποκρισία !

Μπορεῖ νά καγχάζουν καί νά βυθίζουν τίς κεφαλές τους μέσα στήν ἄμμο τῆς στρουθοκαμήλου, ὅμως ἡ ἀλήθεια θά ἐπικρέμαται διαρκῶς σάν δαμόκλειος σπάθη πάνω ἀπό αὐτές.

Δέν ἀποροῦμε οὐδ' ἐπί στιγμή γιά τίς αἰτίες καί τούς λόγους πού ὁδηγοῦν ὅλο αὐτό τό σινάφι τῶν κενόσπουδων αὐτῶν ψευδοεπιστημόνων. Θητεύουν ὅπως προαναφέραμε μέ συνέπεια στό θλιβερό σχολεῖο τῆς νεωτερικῆς κουλτούρας καί τοῦ κίβδηλου-ψευδεπίγραφου ἀνθρωπισμοῦ. Ἀγνοοῦν ἤ διαγράφουν μέ μιά μονοκοντυλιά παντελῶς τήν προϊστορία καί τό ὀντολογικό ὑπέδαφος αὐτῶν τῶν ἐρωτημάτων πού ἐτέθησαν. Δέν θέτουν κἄν ἐρωτήματα γιά τό τί εἶναι καί τί σημαίνει ἄνθρωπος. Ἔχουν ἤδη ἀποφασίσει τήν ρήξη μέ τήν ζωή καί τόν ἄνθρωπο, γιατί ἡ «ἐπιστήμη»τους, οἱ «θεσμοί» τους, ἡ

συνολική ἀτμόσφαιρα ἐντός της ὁποίας κινοῦνται καί δραστηριοποιοῦνται, μυρίζει θάνατο, εἶναι θάνατος, σκορπίζει θάνατο. Γιατί δέν ἔχει σχέση καμιά ἀπολύτως μέ τήν ζωή καί τήν Πηγή τῆς ζωῆς. Κηρύσσουν μίαν ἀνθρωπολογία χωρίς ἄνθρωπο. Μιλοῦν γιά τόν ἄνθρωπο καί ἡ «ἀνθρωπολογία» τους δέν ἔχει τήν παραμικρή ὀντολογία. Περιορίζουν τόν ἄνθρωπο στίς δραστηριότητες τῆς ἰατρικῆς φυσιολογίας. Ὁ ἄνθρωπος γι᾽ αὐτούς εἶναι τό σύνολο τῶν σωματικῶν καί μόνον ἐκδηλώσεων καί λειτουργιῶν. Ὁ ἄνθρωπος γι᾽ αὐτούς δέν ἔχει καμιά ὑπερβατικότητα. Δέν ἀναφέρεται πουθενά , πέρα καί πάνω ἀπό αὐτόν. Ὅλα ἀρχίζουν, ἐκπορεύονται καί τελειώνουν μέ αὐτόν καί σέ αὐτόν. Γιατί ἁπλούστατα ὁ ἄνθρωπος, γι᾽ αὐτούς, δέν ἔχει Θεό, ἔχει διαρρήξει κάθε σχέση μέ τόν Θεό, δέν ἔχει ἀνάγκη τόν Θεό, δέν θέλει τόν Θεό, καί τό χειρότερο ὅλων, ἀδιαφορεῖ γιά τόν Θεό. Κι ὅποιος ἐμπίπτει στήν δυναμική αὐτῶν τῶν ρημάτων ἔχει αὐτοεγκλεισθεῖ σέ μιά ὀδυνηρή εἱρκτή. Αὐτήν πού φυλακίζει τόν ἄνθρωπο καί τόν δένει μέ τά δεσμά τῆς ἐξάρτησης ἀπό τόν πεπτωκότα «πολιτισμό» καί τοῦ στερεῖ κάθε ἐλπίδα χειραφέτησης ἀπό τόν προτεινόμενο θάνατο.

Βασίλης Μακρής
Μεταλλειολόγος

Πνευματικοί Λόγοι ἑνός πιανίστα

Μουσική δέν μαθαίνεις στό Ὠδεῖο. Στό Ὠδεῖο μαθαίνεις τόν τρόπο της, τήν τεχνική της. Μουσική μαθαίνεις, ὅταν ἀνακαλύπτεις τόν ἑαυτό σου.

Ἡ μελέτη στό πιάνο μοιάζει πολύ μέ τή προσευχή στόν Θεό. Εἶναι πορεία πνευματικῆς ἐξέλιξης καί ἀνόδου τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ δρόμος αὐτῆς τῆς ἐξέλιξης ὅμως εἶναι στενός, μά ἔτσι πρέπει. Μή σέ φοβίζει αὐτό.

Μάθε νά μή χαίρεσαι, ὅταν τρέχουν τά δάχτυλά σου στά πλῆκτρα γρήγορα. Δέν εἶναι σπουδαῖο. Μάθε καλύτερα νά τρέχει ὁ νοῦς σου γρήγορα καί τότε τά δάχτυλά σου θά ὑποτάσσονται σέ αὐτόν.

Τά χέρια σου δέν παίζουν ἀπό μόνα τους. Τά ὁδηγεῖ τό μυαλό σου. Μά καί ἐκεῖνο δέν μπορεῖ νά κάνει πολλά πράγματα ἀπό μόνο του, ἄν δέν ἀκούει τήν καρδιά σου. Τά χέρια σου νά εἶναι καθαρά ὅταν ἀκουμπᾶς τό πιάνο σου. Πιό καθαρή ὅμως νά εἶναι ἡ καρδιά σου.

Νά νιώθεις πάντα πώς καλεῖσαι νά κατανοήσεις ἕνα ἔργο πού δέν ἔγραψες ἐσύ. Πρῶτο σου μέλημα νά εἶναι ἡ κατανόηση καί ὅτι κρατᾶς στά χέρια σου κάτι πού δέν σοῦ ἀνήκει. Τό ἔργο κάποιου δημιουργοῦ.

Σεβάσου το. Ὅσο πιό πολύ ταλέντο ἔχεις, τόσο νά κρατᾶς τή σεμνότητα καί τήν ταπεινότητά σου. Τό ταλέντο εἶναι παραχώρηση. Δέν σοῦ ἀνήκει! Προσπάθησε νά τό διαχειριστεῖς σωστά, μέ σύνεση, μέ φόβο, κάποιες στιγμές, μέ μεγάλη χαρά κάποιες ἄλλες, ἀλλά πάντα σά νά εἶναι κάτι πού τό φιλοξενεῖς στό σπίτι τῆς καρδιᾶς σου. Ἐκεῖνο μπορεῖ νά φύγει ὅταν τό θελήσει ὁ Θεός. Δέξου τό αὐτό ἤρεμα καί μέ ἀγάπη. Τότε, οἱ στιγμές πού θά περνᾶς μαζί του θά εἶναι ἀνεπανάληπτες.

Ρώτα τόν ἑαυτό σου τόν λόγο πού παίζεις πιάνο, πού ἀσχολεῖσαι μέ τή μουσική. Πρέπει νά σοῦ ἔρθει ἕνα χαμόγελο καί ἕνα αἴσθημα ἀγάπης στήν καρδιά σου, πρίν ὁρίσεις τήν ἀπάντηση. Νά ἀνησυχήσεις ἄν δέν συμβεῖ... Εἶναι πολύ διαφορετικό νά παίζεις, ἁπλᾶ, πιάνο, ἀπό τό νά εἶσαι στά ἀλήθεια πιανίστας - ἐκτελεστής. Αὐτός πού παίζει ἁπλᾶ πιάνο, εἶναι σάν κάποιον ἄνθρωπο πού ξέρει τάχα τά πάντα καί μιλάει γιά ὅλα εὔκολα..., γιά τήν ἀγάπη, τήν ἀλήθεια, τούς ἀνθρώπους... Ὁ πραγματικός μουσικός ἐκτελεστής μοιάζει μέ Μοναχό. Γιατί; Γιατί ἔχει σκυμμένο τό κεφάλι. Δέ μιλάει... Γιατί ξέρει πού βρίσκεται.

Μάθε τήν ἀξία τῆς σιωπῆς. Μή φλυαρεῖς, ὅταν παίζεις. Μή ναρκισσεύεσαι. Μάθε νά ἀκοῦς τίς παύσεις σάν μουσική. Φαντάσου σέ δύο λεπτά νά τά πεῖς ὅλα..., πῶς θά σέ ἀκούσει ὁ ἄλλος γιά μιά ὥρα... Νά εἶσαι ἐγκρατής στήν προσφορά σου, ἀλλά γενναιόδωρος στόν τρόπο πού τή δίνεις....

Δίνεις πνευματική τροφή στό ἀκροατήριό σου! Πρόσεξε λοιπόν! Ἔχεις εὐθύνη γιά τήν ὑγεία του. Προφύλαξέ το! Μήν προσπαθεῖς νά ἀρέσεις. Δῶσε του αὐτό πού ἡ καρδιά σου γνωρίζει σάν ἀλήθεια. Ἄφησέ το μπροστά του μέ ἀγάπη. Μή σέ ἀπασχολεῖ, ἐάν θά γίνει ἀποδεκτή αὐτή ἡ προσφορά. Ἀρκέσου στή χαρά πού παίρνεις, μέσα ἀπό αὐτήν.

Κάνε ὑπακοή μέ χαρά στούς δασκάλους σου. Ὄχι μέ ἐξαναγκασμό. Ἄφησέ τους νά σέ βοηθήσουν νά βρεῖς τόν τρόπο νά ἀκούσεις, μέσα ἀπό τά δικά σου αὐτιά, τή μουσική.

Ἡ τεχνική εἶναι ἕνα κουτί μέ ἐργαλεῖα. Παῖρνε μόνο αὐτό πού χρειάζεσαι κάθε φορά. Μήν ἐπιλέγεις κατάλληλες ὧρες γιά νά μελετᾶς. Βρές κατάλληλες στιγμές πού θά νιώθεις τόν σκοπό τῆς μελέτης. Νά χαίρεσαι ὅταν πονάει τό σῶμα σου.

Νά ἀνησυχεῖς ὅταν ὅλα ἔρχονται εὔκολα....

Καί τό πιό σημαντικό! Δέν μπορεῖς νά ἀγαπᾶς τή μουσική καί νά μήν ἀγαπᾶς τόν Θεό. Καί δέν μπορεῖ νά ἀγαπᾶς τόν Θεό καί νά μήν ἀγαπᾶς τή μουσική. Πᾶνε μαζί..., πάντα..., ἀπό τήν ἀρχή! Ἄν τό καταλάβεις, τότε κάθε νότα πού θά παίζεις, θά περικλείει ἕναν κόσμο ἀγάπης, δοσμένο ἀπό Αὐτόν. Ἐλπίζω νά σέ βοήθησα... Αὐτός εἶναι ὁ τρόπος μου πού βλέπω τό πιάνο καί τή μουσική. Αὐτές εἶναι οἱ κλίμακες πού προσπαθῶ νά μάθω καί πάντα θά προσπαθῶ...

tsampropoulos.blogspot.com **Βασίλης Τσαμπρόπουλος**

«Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ»

Τό ἀνέβασμα θεατρικῶν ἔργων μᾶς δίνει τήν εὐκαιρία νά καταδυθοῦμε στά κείμενά τους, νά ἀνασύρουμε μαργαριτάρια καί νά τά προσφέρουμε στούς ἀναγνῶστες τῆς ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΕΥΛΟΓΙΑΣ μέ τά σχόλιά μας.

Τό ἔργο αὐτό τοῦ μεγάλου Ἄγγλου δραματουργοῦ Οὐίλλιαμ Σαίξπηρ (1564-1616) παρουσιάζεται στό θέατρο ΑΚΡΟΠΟΛ σέ σκηνοθεσία Σπύρου Εὐαγγελάτου.

Γιά νά βοηθήσει τόν φίλο του Βασάνιο ὁ ἔμπορος Ἀντώνιος μπαίνει ἐγγυητής σέ δανειστικό συμβόλαιο μέ τόν Ἑβραῖο τοκογλύφο Σάϋλοκ πού περιέχει μιά δόλια ρήτρα. Στή λήξη τῆς προθεσμίας ὁ Ἀντώνιος ἀδυνατεῖ νά ἐξοφλήσει τό δάνειο, λόγω ἀπώλειας πλοίων καί ἐμπορευμάτων. Πιθανόν ψευδεῖς διαδόσεις Ἑβραίων ἀνταγωνιστῶν (Σάϋλοκ, Τουμπάλ). Ὁ Ἀντώνιος σύρεται στό δικαστήριο καί ἀπειλεῖται ἄμεσα ἡ ζωή του. Ὁ Σάϋλοκ, πού μισεῖ τόν Ἀντώνιο, φαίνεται νά θριαμβεύει. Ὁ εὐφυής δικηγόρος μέ ἐπιχειρήματα ματαιώνει τήν ἱκανοποίηση τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ Σάϋλοκ. Ὁ δόλιος τοκογλύφος καταδικάζεται γιατί ἐπιβουλεύτηκε τήν ζωή πολίτου τῆς Βενετίας. Μέρος τῆς περιουσίας του δημεύεται, ἕνα ἄλλο μέσο δίνεται προῖκα στήν κόρη του Γέσικα, πού ἑκούσια εἶχε ἀπαχθεῖ ἀπό τόν Λορέντσο.

Συνομιλῶντας μέ τόν Σολάνιο ὁ Ἀντώνιος λέει: "... ὅλα μου δέν τά ριψοκινδυνεύω σ' ἕνα πλοῖο, οὔτε σέ μιά μεριά οὔτ' ἡ κατάστασή μου εἶν' ὅλη πάνω στήν τύχη ἐτούτης τῆς χρονιᾶς...". Μιά Ἀγγλική ρήση, καρπός πεῖρας, λέει: "Ὁ συνετός ἄνθρωπος δέν βάζει ὅλα τ' αὐγά του σ' ἕνα καλάθι". Ὁ Χριστιανός, πού ἐμπνέεται ἀπό τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί ἀγωνίζεται νά τόν ἐφαρμόζει, κάνει τίς ἐπενδύσεις του στήν τράπεζα τοῦ Οὐρανοῦ. Ἐκεῖ "ὅπου οὔτε σής οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, καί ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδέ κλέπτουσιν" (Ματθ. 6 20). Αὐτές τίς ἀποταμιεύσεις τοῦ Χριστιανοῦ πληθωρισμός δέν ροκανίζει.

Ὁ Βασάνιος ἀναγνωρίζει στόν φίλο του Ἀντώνιο ὅτι ἔχει φτωχύνει με τήν ἀφροσύνη του: "Δέ σοῦ 'ναι ἄγνωστο, Ἀντώνη, πόσο ἐμείωσα τό ἔχει μου, μέ τό νά κάνω κάπως βίο πολύ ἐπιδειχτικόν, πού τά φτωχά μου μέσα δέ μέ βοηθᾶν νά συνεχίσω." Εἶναι ἀναγκασμένος νά περιορίσει "αὐτή τήν ἀρχοντιά", θέλει νά κερδίσει τήν εὔπορη ἀρχοντοπούλα Πόρσια καί ἀναγκάζεται νά δανειστεῖ ἀπό τόν τοκογλύφο Ἑβραῖο Σάϋλοκ γιά νά μή φανεῖ οἰκονομικά μειονεκτικός ἔναντι τῆς Πόρσιας. Ἄτομα, οἰκογένειες κράτος στήν Ἑλλάδα

βλέπουμε τώρα μέσα στήν οἰκονομική κρίση πόση σημασία ἔχει ἡ συνετή διαχείριση. Θά συνετισθοῦμε ἤ θά παραμένουμε "ἀεί παῖδες";

Συνομιλῶντας μέ τήν βάγια της Νερίσα ἡ ἀρχοντοπούλα Πόρσια λέει: "... εὐκολώτερα μπορῶ νά διδάξω εἴκοσι τί θά 'τανε καλό νά γίνει, παρά νά εἶμαι ἕνας ἀπό τούς εἴκοσι καί ν' ἀκολουθήσω τήν ἴδια μου τή διδαχή". Εὐκολώτερη ἡ διδασκαλία ἀπό τήν πράξη, ἡ θεωρία ἀπό τήν ἐφαρμογή. Σύνηθες τό φαινόμενο τῆς διαστάσεως ἀνάμεσα σέ λόγια καί ἔργα, πού ἡ λαϊκή ρήση "δάσκαλε πού δίδασκες καί νόμο δέν ἐκράτεις" τήν ἐπισημαίνει. Στήν ἴδια συζήτηση ἡ Πόρσια λέει καί τό ἀκόλουθο: "Εἶναι καλός ἱερωμένος πού κάνει ὅσα κηρύχνει".

Μέ τό στόμα τοῦ Ἀντώνιου ὁ ποιητής ὑπενθυμίζει αὐτό πού οἱ Χριστιανοί γνωρίζουμε: "Πρόσεξε αὐτό, Βασάνιε, ὁ διάβολος μπορεῖ νά ἐπικαλιέται τή Γραφή γιά τό σκοπό του". Δέν τό βλέπουμε αὐτό στούς ἄμεσους πειρασμούς πού ἀντιμετώπισε ὁ Κύριος: «εἰ υἱός εἶ τοῦ Θεοῦ, βάλε σεαυτόν κάτω· γέγραπται γάρ ὅτι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περί σοῦ, καί ἐπί χειρῶν ἀροῦσι σέ, μήποτε προσκόψῃς πρός λίθον τόν πόδα σου» (Ματθ. 4 6). "ἔναντι τόν μεθοδειῶν του χρειαζόμαστε ἐπαγρύπνηση καί γνώση τοῦ θείου θελήματος. Ὁ διάβολος ἐπικαλεῖται τήν Ἁγία Γραφή καί μέ τήν Ἁγία Γραφή ὁ Κύριος τόν ἀποκρούει. Ἀφοροῦν ὅλους τούς Χριστιανούς αὐτά πού γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στούς Ἐφεσίους (6 ΙΙ): "ἐνδύσασθε τήν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ πρός τό δύνασθε ὑμᾶς στῆναι πρός τάς μεθοδείας τοῦ διαβόλου".

Ὁ Γρατιάνος στόν Σαλαρίνο: "Ὦ πιό γοργά πετᾶν τῆς Ἀφροδίτης τά περιστέρια νά σφραγίσουν τά ὁμόλογα ἀγάπης νιόπιαστης, παρ' ὅσο νιώθουν χρέος τήν πίστη νά κρατᾶν ἀπαραβίαστη." Ἡ "νιόπαστη ἀγάπη" εἶναι ἀνυπόμονη, παροπλίζει τόν νοῦ, ἐξιδανικεύει, ὑποτιμᾶ προβλήματα, ἐμπόδια, δυσκολίες. Ἐάν ὁ ἱερός χῶρος τῆς καρδίας δέν ἔχει στοιχειωδῶς ὡριμάσει πνευματικά, τότε αὐτό πού πολλοί ὀνομάζουν ἀγάπη, ἐνῶ εἶναι ἐγωπάθειας καρπός, ἐκφυλλίζεται ἡ ἐξατμίζεται. Ἡ γνησιότητα τῆς ἀγάπης δοκιμάζεται στό καμίνι τῆς διάρκειας καί τῆς ἀπαραβίαστης πιστότητας, ὅπως γράφει ὁ ποιητής.

Ὁ Πρίγκηπας τοῦ Μαρόκου ἑτοιμάζεται νά ἐπιλέξει τό κουτί πού περιέχει τήν εἰκόνα τῆς Πόρσιας. Ἔχει ὁρκισθεῖ νά μήν παντρευτεῖ ἄν δέν εἶναι τυχερός νά νυμφευθεῖ αὐτήν καί νά τηρήσει ἐχεμύθεια. Εὔχεται "κάποιος θεός τήν κρίση μου ἄς διευθύνει!" Ἐμεῖς ζητᾶμε πάντα τόν φωτισμό τοῦ Θεοῦ ὅταν πρέπει νά κάνουμε μιά σοβαρή ἐπιλογή; Διαβάζει στό μολυβένιο κουτί: "Πού ἐκλέξει ἐμέ, τά παίζει ὅλα γιά ὅλα". Μονολογεῖ: "Ὅσοι τά παίζουν ὅλα γιά ὅλα τό κάνουνε μ' ἐλπίδα νά 'χουν ἕνα ὡραῖο διάφορο...". Ἡ ἐλπίδα κάποιου κέρδους

ἐνεργοποιεῖ τούς ἀνθρώπους, μερικές φορές νά ἀναλαβάνουν σοβαρούς κινδύνους. Σπουδαῖο στοιχεῖο ἡ ἐλπίδα. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὑπογραμμίζει τήν σημασία της γράφοντας «νυνί δέ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη... (Α΄ Κορ 13 13). Ὑπάρχουν περιπτώσεις ὅπου ἡ ἐλπίδα εἶναι παγίδα. Ἐξαρτᾶται ἀπό τό ποιός καί τί ἐλπίζει. Ἡ ἐλπίδα γιά τήν ὁποία γράφει ὁ Απόστολος Παῦλος, "οὐ καταισχύνει" (Ρωμ. 5 5).

Ἡ ἐλπίδα πού ἔχει ὁ Πρίγκηπας τοῦ Μαρόκου, στό ἔργο, νά κερδίσει τήν ὡραία Πόρσια, τοῦ ἀχρηστεύει τήν λογική. Ἡ φήμη της, ὀμορφιά, ἀρετή καί πλοῦτος, τόν ἔφερε στό νησί Μπελμόντο. Ὅταν ὅμως πληροφορήθηκε τόν ὅρο πού εἶχε θέσει ὁ πατέρας της, δέν σκέφθηκε. Ἡ ἀτυχής ἐπιλογή κουτιοῦ θά εἶχε συνέπεια νά μήν νυμφευθεῖ τήν Πόρσια καί νά ζήσει ἄγαμος. Καί αὐτό συνέβη. Διότι ἐπιλέγει τό χρυσό κουτί καί μέσα βρίσκει ὄχι τήν εἰκόνα τῆς Πόρσιας, ἀλλά μιά νεκροκεφαλή καί ἕνα ρολό γραμμένο. Τό παίρνει καί διαβάζει: "Πᾶν ὅ,τι λάμπει δέν εἶναι χρυσός...". Ἀνάλογες θέσεις διατυπώνει καί ὁ Βασάνιος πρίν ἀπό τήν εὐτυχή ἐπιλογή του: "Ἔτσι μπορεῖ τό ἀπόξω νά μήν εἶναι αὐτό πού δείχνει: ὁ κόσμος πάντα ξεγελιέται ἀπ' τά στολίδια". Ἡ πεῖρα καί ἡ σοφία ἔχουν διατυπώσει τό ἀπόφθεγμα "οὐ πᾶς ὁ λάμπων χρυσός". Φρόνιμο νά μήν τό λησμονοῦμε καί νά μήν ἐπηρεαζόμαστε ἀπό τά φαινόμενα –"τά φαινόμενα ἀπατοῦν" λένε οἱ Γάλλοι– στίς κρίσεις μας, ἀποφάσεις μας, ἐπιλογές μας.

Ἕνας ἄλλος ὑποψήφιος γιά τήν Πόρσια εἶναι ὁ Πρίγκηπας τῆς Ἀραγωνίας. Μπροστά στά τρία κουτιά, χρυσό, ἀσημένιο καί μολυβένιο, διαβάζει τίς επιγραφές καί μονολογῶντας ἀποκαλύπτει τό ἠθικόν ποιόν του. Πάσχει ἀπό ὑπερηφάνεια. "Δέν θά διαλέξω ὅ,τι πολλοί ποθοῦν, δέν θέλω νά μπῶ στό χορό μέ πνεύματα κοινά, καί νά μπῶ στή σειρά μέ πλήθη βάρβαρα", λέει. Μέ τό στόμα του ὁ Σαίξπηρ ἀρθρώνει καί σημαντικές θέσεις. Ἔχει διαβάσει τήν ἐπιγραφή τοῦ ἀσημένιου κουτιοῦ "Πού θά διαλέξει ἐμέ, κερδίζει ὅ,τι τ' ἀξίζει" καί λέει: "... Κανείς ἄς μήν τολμάει νά ντύνεται ἀξίωμα πού δέν τ' ἀξίζει. Ὦ οἱ θέσεις, οἱ βαθμοί, τ' ἀξιώματα νά μήν ἦταν προϊόντα διαφθορᾶς καί ἡ ἄσπιλη τιμή νά καταχτιότανε μέ τήν ἀξία ..." Ἄν βλέπαμε τά ἀξιώματα ὡς θέσεις εὐθύνης, διακονίας τῶν συνανθρώπων μας, τῆς κοινωνίας, πόσο διαφορετικός θά ἦταν ὁ κόσμος.

Βασάνιος: "Δέν ὑπάρχει τόσο ἁπλῆ κακία πού νά μήν παίρνει κάποιο γνώρισμα ἀρετῆς στ' ἀπόξω της". Μέθοδος τοῦ διαβόλου πού ἀνάγεται στήν αὐγή τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας, στόν κῆπο τῆς Ἐδέμ. Τό κακό παρουσιάζεται ὡς καλό. Κάτι πού γίνεται σέ ὅλες τίς φάσεις, ὅλους τούς χώρους τῆς ζωῆς. Ἀπό τά πνευματικά θέματα μέχρι τήν πολιτική. Δέν διαπιστώνουμε ὅτι τήν

καταστροφή μας οἱ ἄρχοντές μας ὀνομάζουν σωτηρία μας; Καί οἱ θῦτες ἄλλοτε ἐνεργοῦν πλανόμενοι καί ἄλλοτε γίνονται ἐνσυνείδητα ὄργανα τοῦ κακοῦ. Ἐάν ἔχουμε καθαρή καρδιά καί καθαρό νοῦ δέν πλανόμεθα.

Πόρσια πρός Νερίσα: "Πόσο μακρυά ὁ μικρός λύχνος στέλνει τίς ἀχτίνες του! Ἔτσι φέγγει ἔργο καλό μές στόν τιποτένιο κόσμο". Δέν μᾶς τό ἔχει πεῖ ὁ Κύριος; «Οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τά καλά ἔργα καί δοξάσωσι τόν πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς" (Ματθ. 5 16).

Ὁ Ἑβραῖος τοκογλύφος Σάϋλοκ μισεῖ τόν Ἀντώνιο ἐπειδή εἶναι Χριστιανός καί ἐπειδή δανείζει χωρίς τόκο. Πολλές φορές ἐκφράζει τό μίσος του καί τήν ἐπιθυμία του νά τόν ἐκδικηθεῖ. Βρίσκει τήν εὐκαιρία δανείζοντας τόν Βασάνιο τρεῖς χιλιάδες δουκάτα μέ ἐγγύηση τοῦ Ἀντώνιου. Βάζει ποινική ρήτρα στό ὁμόλογο νά κόψει μιά λίτρα κρέας ἀπό τό σῶμα τοῦ Ἀντώνιου, κοντά στήν καρδιά. Ἀλλά πέφτει στήν παγίδα πού ἔχει στήσει.

Γιά τό ἔλεος. Πρός τόν Σάϋλοκ. Ὁ Δόγης πού προΐσταται τοῦ δικαστηρίου: "Τί ἔλεος ἐλπίζεις ἀφοῦ ἔλεος δέν κάνεις;. Ὁ δικηγόρος: " Ἡ χάρη πού ἔχει τό ἔλεος δέν ἐπιβάλλεται ... εἶναι ἰδιότητα τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ". "Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθώς καί ὁ πατήρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστί" (Λουκᾶ 6 36) καί "πορευθέντες δέ μάθετε τί ἐστιν ἔλεον θέλω καί οὐ θυσίαν" (Ματθ. 9 13) παραγγέλλει ὁ Κύριος.

Ὁ Σαίξπηρ σκιαγραφεῖ ἁδρά καί τήν "χριστιανική" κοινωνία τῆς Βενετίας. Ὁ Σάϋλοκ πρός τόν Δόγη: "Ἔχετε τούς πολλούς ἀγορασμένους σκλάβους, πού σάν τά γαϊδούρια σας, τούς σκύλους, τά μουλάρια σας, τούς βάζετε σέ πρόστυχες καί σλαβικές δουλειές, γιατί τούς ἀγοράσατε. Ἔ, νά σᾶς πῶ κι' ἐγώ σῶστε τους λευτεριά, παντρέψετε τους μέ τίς κληρονόμες σας; Γιατί νά ἱδρώνουν φορτωμένοι;". Ἡ συμπεριφορά τῶν Βενετσιάνων ἀπέναντι στόν Σάϋλοκ δέν χαρακτηρίζεται ἀπό πνευματική ἀνωτερότητα. Καί κάτι τό ἄκρως ἀντιχριστιανικό. Τό δικαστήριο ἀποφασίζει τόν ἀναγκαστικό ἐκχριστιανισμό τοῦ Σάϋλοκ! Ποινή ὁ ἐκχριστιανισμός! Ποιά σχέση ἔχει αὐτή ἡ ποινή μέ τό γράμμα καί τό πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου; Μέ τόν Θεό τῆς ἀγάπης καί τῆς ἐλευθερίας;

Νῖκος Τσιρώνης

Τί ἔλεγε ὁ Δάσκαλος γιά τά... κόμματα!

Στήν περίοδο τοῦ Ἐθνικοῦ διχασμοῦ στήν Κρήτη, ἕνας ἐπιθεωρητής Δημοτικῆς ἐκπαίδευσης ἀνέβαινε μ' ἕνα μουλάρι σ' ἕνα ὀρεινό καί δύσβατο χωριό, γιά νά ἐπιθεωρήσει τόν ἐκεῖ δάσκαλο.

Στόν δρόμο πού ἐπήγαινε συναντᾶ ἕναν ἀγωγιάτη καί τόν ρωτᾶ: «Δέ μοῦ λές, πατριώτη, ὁ δάσκαλος τί εἶναι; Βενιζελικός ἤ βασιλικός». «Βενιζελικός», ἀπαντᾶ ὁ ἀγωγιάτης. «Ἄ, τό γαϊδούρι» σχολίασε ὁ ἐπιθεωρητής. Ὁ ἀγωγιάτης ὅμως ἦταν Βενιζελικός καί φίλος τοῦ δασκάλου καί ἔτρεξε νά μεταφέρει στόν δάσκαλο τή στιχομυθία. «Τό καί τό, δάσκαλε. Σέ εἶπε γαϊδούρι».

Τήν ἑπομένη μπαίνει ὁ ἐπιθεωρητής στήν τάξη καί ρωτᾶ τόν δάσκαλο ποιό εἶναι τό μάθημα τῆς ἡμέρας. «Τά σημεῖα τῆς στίξεως», ἀπαντᾶ ὁ δάσκαλος. «Ἄς δοῦμε, λοιπόν, τί ξέρουν τά παιδιά», λέει ὁ ἐπιθεωρητής. Ὁ δάσκαλος σήκωσε ἕναν μαθητή, τόν Σήφη, στόν πίνακα καί τοῦ εἶπε νά γράψει τή φράση:

«Ὁ ἐπιθεωρητής εἶπε, (κόμμα), ὁ δάσκαλος εἶναι γαϊδούρι (τελεία). Ἀφοῦ, ἔκπληκτος ὁ μαθητής, τό ἔγραψε, τόν ρωτᾶ ὁ δάσκαλος: «Ποιός εἶναι, παιδί μου, γαϊδούρι;». «Ὁ δάσκαλος», ψέλλισε ὁ μαθητής. «Καί ποιός τό εἶπε;». «Ὁ ἐπιθεωρητής, κύριε». «Ὡραῖα», εἶπε ὁ δάσκαλος. «Σβῆσε τώρα τό κόμμα καί βάλ' το ἀλλιῶς»:

«Ὁ ἐπιθεωρητής, (κόμμα), εἶπε ὁ δάσκαλος, (κόμμα), εἶναι γαϊδούρι». Μόλις τελείωσε ὁ μαθητής, τόν ρωτᾶ ὁ δάσκαλος: «Ποιός εἶναι τώρα, παιδί μου, τό γαϊδούρι;». «Ὁ ἐπιθεωρητής», ἀπαντᾶ δειλά ὁ μαθητής. «Καί ποιός τό εἶπε;» «Ὁ δάσκαλος», ἀπαντᾶ ὁ μαθητής.

Ὁπότε στρέφεται ὁ δάσκαλος στήν τάξη καί λέει: «Εἴδατε παιδιά τί κάνουν τά κόμματα; Πότε βγάζουν γάϊδαρο τόν ἐπιθεωρητή καί πότε τόν δάσκαλο»! Εἶπε μονολογώντας ὁ παππούς, καθισμένος στήν πολυθρόνα του μπροστά στήν τηλεόραση πού ἀνακοίνωνε καί νέες μειώσεις στίς συντάξεις: Ὅταν ἤμουν μαθητής, ἄκουγα κάθε τόσο τή δασκάλα μου νά λέει: «Νά προσέχετε τά κόμματα! Ἕνα λάθος κόμμα, μπορεῖ νά σᾶς χαλάσει τελείως τή σύνταξη!» Ἔπρεπε νά περάσουν ἑξῆντα χρόνια γιά νά καταλάβω τί ἐννοοῦσε.

Η ΒΡΑΒΕΥΣΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΦΟΙΤΗΤΡΙΩΝ ΜΑΣ

Τήν Κυριακή **26 Ἰανουαρίου 2014** στόν Ἱερό Ναό μας βραβεύθηκαν οἱ νεοεισαχθεῖσες φοιτήτριες στά Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτικά Ἱδρύματα γιά τήν χρονιά 2014. Μετά τήν Θεία Λειτουργία βραβεύθηκαν μέ τιμητική περγαμηνή καί χρηματικό βραβεῖο **300 €** κάθε μιά ἀπό τίς κοπέλες πού, παράλληλα μέ τήν φοίτησή τους στό Λύκειο, φοίτησαν καί στό **Νεανικό Πνευματικό μας Κέντρο**. Τά ὀνόματά τους: **Ἀναστασία Δεληγιαννάκη, Χρύσα Μπέτα, Βασιλική Κυζιρίδη, Ραχήλ Ἀγγέλου καί Ἰωάννα Χάας**.

Ἐπίσης, οἱ μαθητές μας **Παῦλος καί Σταῦρος Χάας**, παιδιά τοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ μας π. Γεωργίου, ἔλαβαν τήν ἴδια Κυριακή, μετά τίς ἐπιτυχοῦσες φοιτήτριες, τό **Α΄ Βραβεῖο** μικρῆς ἡλικίας στόν Καλλιτεχνικό Διαγωνισμό τοῦ 2013 τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν γιά τό καλλιτεχνικό κολάζ μέ θέμα "**Η ΕΝΟΡΙΑ ΣΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΣΜΟ**".

Ὁ Ναός μας τίμησε δημόσια καί αὐτά τά βραβευμένα παιδιά καί τούς προσέφερε ἀπό ἕνα πλῆρες σέτ Ζωγραφικῆς (Καβαλέτο, παλέτα, Μλόκ ἀκουαρέλας, χρώματα ἀκουαρέλας) ὡς δῶρο, μαζί μέ τίς εὐχές καί γιά ἄλλες πνευματικές, σχολικές καί καλλιτεχνικές ἐπιτυχίες.

Τά χρηματικά ἔπαθλα προσέφερε ἐνορίτισσά μας ἰατρός, ἡ ὁποία θέλησε νά παραμείνη ἀνώνυμη.

Ἕνα σημαντικό βιβλίο τοῦ ἄξιου ἐκπαιδευτικοῦ κ. Ἰωάννου Ν. Καλιοντζῆ

«Η ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΡΟΔΟΥ»

Ἀπό αὐτό τό ὀγκῶδες ἱστορικό τῆς ἐκπαιδεύσεως βιβλίο θέλουμε νά δώσουμε στούς ἀναγνῶστες μας μιά πρώτη εἰκόνα τῶν περιεχομένων του, γιατί ἀσφαλῶς ἐνδιαφέρει πολλούς τό πῶς ἁρμολογήθηκε κατά τό παρελθόν ἡ Παιδεία μας γιά νά τήν συγκρίνουν μέ τό σημερινό ξεχαρβάλωμά της.

Ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου διετέλεσε ἐπί σειρά ἐτῶν Διευθυντής τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας Ρόδου καί βραβεύθηκε στίς 12 Ἰανουαρίου 2014 ἀπό τόν ΣΥΝΔΕΣΜΟ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ καί γιά τό βιβλίο του αὐτό ἀλλά καί γιά τά μέχρι τώρα ἐκδοθέντα βιβλία του.

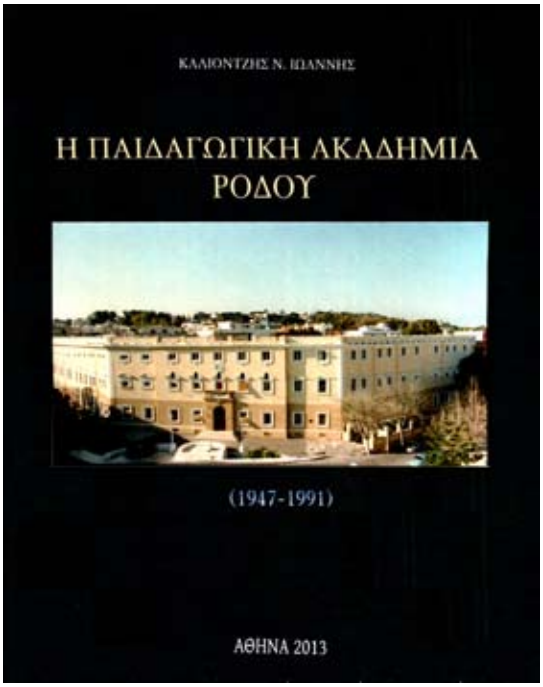

Στήν Εἰσαγωγή ἐξιστοροῦνται «τά πρό τῆς ἱδρύσεως». Σκιαγραφοῦνται τά ἐκπαιδευτικά δεινά τοῦ δωδεκανησιακοῦ λαοῦ κατά τά τριάντα τελευταῖα ἔτη πρό τῆς ἀπελευθερώσεώς του κατά τό 1947.

Στήν Εἰσαγωγή ἐξιστοροῦνται ἐπίσης τά ἐκπαιδευτικά προβλήματα τοῦ Νομοῦ, ὅπως ὁ γενικός ἀναλφαβητισμός καί ἡ ὑπηρεσιακή κατάσταση.

Ἡ παροῦσα ἱστορία τῆς Π.Α. Ρόδου ἐφοδιάζει τόν ἀναγνώστη μέ μία εἰκόνα περί τοῦ τρόπου λειτουργίας ὅλων τῶν Παιδαγωγικῶν Ἀκαδημιῶν τῆς Χώρας. Δίδεται ὅμως ἔμφαση στίς ἰδιαιτερότητες τῆς Ἀκαδημίας τῆς Ρόδου.

Τό βιβλίο ἀποτελεῖ πλούσια πηγή δεδομένων καί πληροφοριῶν:

Γιά τήν ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς Ἐκπαιδεύσεως στόν χῶρο τῶν Παιδαγωγικῶν Ἀκαδημιῶν καί γιά τήν τοπική ἱστορία καί τήν καταγραφή τῆς πνευματικῆς πορείας τῆς Δωδεκανήσου, ἀφοῦ ἡ Ἀκαδημία κατά τήν περίοδο πρό τῆς ἱδρύσεως τοῦ Πανεπιστημίου Αἰγαίου ἦτο τό κύριο ἐκπαιδευτικό κέντρο.

Τά θερμά μας συγχαρητήρια στόν ἀκαταπόνητο συγγραφέα!

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ὁμιλίες μέ σκοπό νά βοηθηθοῦμε στήν πνευματική μας ζωή γίνονται στήν Ἐνορία μας, στήν Πνευματική ΕΣΤΙΑ τῶν Ἐκδόσεων «ΥΠΑΚΟΗ», Μαυρομιχάλη 96 :

- **Κάθε ΚΥΡΙΑΚΗ πρωΐ, μετά τήν Θ. Λειτουργία, ἀπό τίς 11:30 ἕως τίς 1:30 τό μεσημέρι, μέ γενικό Θέμα:**

«Διάγνωση καί θεραπεία τῶν προβλημάτων τῆς Ἀνθρώπινης ψυχῆς μέ ὁδηγό τίς "ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ" τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου».

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μέ τούς ἀκροατές.

Πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεάν ἕνα μικρό πρόγευμα πρός ἀναψυχήν τῶν προσερχομένων εὐθύς μετά τή Θ. Λειτουργία.

Κάθε ΤΡΙΤΗ

- **Γίνονται «ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ», 6 - 7 μ.μ., με γενικό Θέμα: «Ἡ Ψυχιατρική τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου».**

- **Ἐπακολουθεῖ 7-8 μ.μ. «ΣΧΟΛΗ ΝΕΩΝ», στήν ὁποία συζητοῦν οἱ ΝΕΟΙ καί συμμετέχουν ὡς ἀκροαταί ΓΟΝΕΙΣ & ΣΥΖΥΓΟΙ.**

Ὑπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

- **Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ ἀπόγευμα, στό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετά τόν Ἑσπερινό καί τήν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικό Θέμα: «Τό Φῶς τῆς Ἁγίας Γραφῆς στό σκοτάδι τοῦ σύγχρονου κόσμου μας».**

Ὑπεύθυνος - Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.